

I. Disposicións xerais

XEFATURA DO ESTADO

II

25286 *LEI 51/2002, do 27 de decembro, de reforma da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais. («BOE» 311, do 28-12-2002.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

I

A promulgación da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, supuxo, en palabras da súa propia exposición de motivos, a incorporación ó dereito positivo dunha reforma lexislativa, a da Facenda das entidades locais, a necesidade da cal era, daquela, incuestionable e unanimemente admitida. A publicación da referida lei permitiu, basicamente, dar por resolto o longo período de transitoriedade no que se veu desenvolvendo a actividade financeira do sector local desde que, durante a primeira metade do século XIX, a Facenda local española perdeu definitivamente o seu carácter patrimonialista adquirindo un carácter eminentemente fiscal, ata a Lei 7/1985, do 2 de abril, reguladora das bases do réxime local, que, se ben plasmou o modelo previsto na Constitución para deseña-lo sistema posconstitucional de financiamento das entidades locais, non puido regula-la súa actividade financeira máis que nalgúns aspectos xerais.

No marco dunha estruturación global dos recursos das facendas locais, e coa forza que á aplicación dos seus preceptos proporcionaba ou a súa consideración como normas básicas dictadas ó abeiro do artigo 149.1.18.^a da Constitución, ou o seu tratamento de normas relativas á competencia exclusiva do Estado, a Lei 39/1988 tivo un obxectivo especialmente claro desde o punto de vista material, que foi a efectiva realización dos principios de autonomía e suficiencia financeira consagrados na Carta Magna española.

Desde logo, se hai un aspecto que neste marco tivo unha particular relevancia, foi a racionalización do sistema tributario local, coa creación de tres grandes figuras impositivas: o imposto sobre bens inmobles, o imposto sobre actividades económicas e o imposto sobre vehículos de tracción mecánica, e a supresión correlativa dun número moi superior de tributos que incidían sobre a mesma materia imponible cós novos, como as contribucións territoriais rústica e pecuaria e urbana, o imposto municipal sobre soares, as licencias fiscais de actividades comerciais e industriais e de profesionais e artistas, o imposto municipal sobre radicación e o imposto municipal sobre circulación de vehículos.

Con obxecto de analiza-las liñas básicas do novo marco de financiamento das facendas locais, mediante resolución da Secretaría de Estado de Facenda do 11 de xullo de 2001 creouse a «Comisión para o estudo e proposta de medidas para a reforma do financiamento das facendas locais», formada por representantes da Administración xeral do Estado, da Administración local, da Federación Española de Municipios e Provincias e do campo académico. A devandita comisión rendeu o seu informe con data 3 de xullo de 2002. Moitas das súas propostas e iniciativas foron recollidas no articulado desta lei, mediante a que se leva a cabo unha modificación parcial da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, culminando así a reforma do financiamento das entidades locais, iniciada, nunha primeira fase, coas modificacións introducidas na citada Lei 39/1988 pola Lei 50/1998, do 30 de decembro, de medidas fiscais, administrativas e da orde social.

Neste sentido, esta lei introduce importantes modificacións no marco do financiamento local, tanto desde o punto de vista estritamente tributario como polo que afecta o ámbito financeiro.

Polo que se refire á regulación dos tributos locais, esta lei modifica o articulado da Lei 39/1988 respecto de tódolos impostos locais regulados nela, é dicir, o imposto sobre bens inmobles, o imposto sobre actividades económicas, o imposto sobre vehículos de tracción mecánica, o imposto sobre construcións, instalacións e obras e o imposto sobre o incremento de valor dos terreos de natureza urbana; así mesmo, a lei introduce algunha modificación moi concreta no ámbito das taxas locais, tendo en conta que a actual regulación dela na Lei 39/1988 se debe á Lei 25/1998, do 13 de xullo, de modificación do réxime legal das taxas estatais e locais e de reordenación das prestacións patrimoniais de carácter público, a través da cal se adaptou a dita regulación ós criterios expostos polo Tribunal Constitucional na sentenza 185/1995, do 14 de decembro.

Unha das facetas fundamentais da lei que agora se aproba é unha nova e completa regulación do imposto sobre bens inmobles que, sen embargo, se estende ós aspectos estritamente tributarios, permitindo así dota-la normativa reguladora da institución catastral da necesaria substantividade. As oportunas remisións entre os preceptos de ámbalas regulacións permiten, non obstante, articular aqueles aspectos comúns que, como a identidade de valor catastral-base imponible, é necesario manter.

Os outros dous principios que cabe resaltar como básicos nesta lei son, sen dúbida, o desenvolvemento e potenciación da autonomía municipal e a especial atención prestada ó establecemento de mecanismos que, tanto na esfera catastral como na dos tributos municipais, faciliten a xestión e reduzan as obrigas formais dos interesados.

Especialmente destacables resultan as modificacións introducidas por esta lei na regulación do imposto sobre actividades económicas, encamiñadas basicamente a

eximir do pagamento do dito tributo a maior parte dos pequenos e medianos negocios, compatibilizando a dita medida co obxectivo de que o imposto pase a tomar en consideración, para aqueles que continúen suxeitos ó pagamento del, as concretas circunstancias económicas do obrigado ó pagamento.

Xunto ás modificacións relativas ó imposto sobre actividades económicas, a lei recolle diversas medidas que afectan o resto dos impostos locais regulados na Lei 39/1988, tanto os de obrigatoria esixencia polos concellos (imposto sobre bens inmobles e imposto sobre vehículos de tracción mecánica) como os de potestativa esixencia por eles (imposto sobre construcións, instalacións e obras e imposto sobre o incremento de valor dos terreos de natureza urbana).

Como instrumento financeiro que, xunto cos tributos propios, reforzan a materialización do principio de suficiencia financeira das entidades locais establecido no artigo 142 da Constitución, tamén é obxecto de reforma o modelo de participación nos tributos do Estado.

Se ben esta reforma non entrará en vigor ata o 1 de xaneiro de 2004, incluíuse neste texto normativo por razóns obvias de economía lexislativa, co fin de evita-la proliferación de reformas e revisións da regulación dunha mesma materia.

O conxunto de modificacións, de índole tributaria e financeira, que esta lei leva a cabo no articulado da Lei 39/1988, ten como finalidade esencial, por unha parte, manter e fortalece-la garantía do principio de suficiencia financeira das entidades locais proclamado na Constitución e, por outra, incrementa-la autonomía municipal no ámbito dos tributos locais, de maneira que os concellos dispoñan dunha maior capacidade e marxe de decisión, dentro dos límites legalmente definidos, en materias como a aplicación dos tipos impositivos ou dos incentivos fiscais.

III

A lei estrutúrase nun título único, dous capítulos, corenta e catro artigos, doce disposicións adicionais, doce transitorias, unha derogatoria e dúas derradeiras.

No título único recóllese as modificacións que na Lei 39/1988 introduce esta lei en materia tributaria, relativas, como xa se comentou, a tódolos impostos locais regulados naquela e ás taxas locais, así como á participación nos tributos do Estado.

Polo que se refire á regulación do imposto sobre bens inmobles, e mesmo mantendo o esquema xeral da normativa anterior, son importantes as novidades introducidas, que afectan, basicamente, a configuración do feito imponible e dos supostos de non suxeición; a regulación das exencións; os suxeitos pasivos, as bases imponible e liquidable; a determinación da cota tributaria e o establecemento de bonificacións sobre ela; e, finalmente, as obrigas formais.

En relación co feito imponible, mellorouse tecnicamente a súa determinación, efectuando unha remisión en bloque ó concepto de bens inmobles para efectos catastrais; especial relevancia ten, respecto disto, a creación dunha nova categoría de inmobles, a de ben inmueble de características especiais. Tamén se regulan explicitamente os supostos de non suxeición, completando, tal e como prevé o artigo 29 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, a determinación concreta do feito imponible, e incluíndo entre eles supostos que anteriormente se recollían como exencións. En canto a estas, sistematizouse a súa configuración, distinguíronse segundo teñan ou non carácter rogado, perfiláronse restrictivamente algúns supostos e outorgóuselles ós concellos autonomía respecto ó establecemento e concesión da exención técnica de determinados bens

por razón de criterios de eficiencia e economía na xestión recadadora municipal.

En relación co suxeito pasivo, mellorouse sensiblemente a súa configuración, a lei atribúelle a facultade de repercutir-la carga tributaria do imposto conforme as normas de dereito común. Para a consecución do principio de neutralidade impositiva, o sistema perfecciónase co establecemento da repercusión obrigatoria para os concellos da totalidade da cota líquida do imposto nos que, non reunindo a condición de suxeitos pasivos del, fan uso mediante contraprestación dos seus bens demaniais ou patrimoniais.

En materia de garantías, a lei limita expresamente a responsabilidade por afección dos bens inmobles ó pagamento da cota tributaria. Fortalécese, así mesmo, o principio de seguridade xurídica que ha de presidir-lo tráfico inmobiliario ó se tipificar na lei a obriga dos notarios de informa-los comparecentes, xa sexan requirentes ou outorgantes, das débedas derivadas da exacción do imposto sobre bens inmobles ás que pode quedar afecto o inmueble obxecto do acto ou negocio de que se trate. Conságrase tamén unha regra especial en materia de responsabilidade solidaria para as entidades sen personalidade xurídica reguladas no artigo 33 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria.

A base imponible continúa sendo o valor catastral, ó tempo que se desprazou a regulación da súa determinación, notificación e impugnación, consecuentemente, á que respecto a este se contén nas normas reguladoras do catastro inmobiliario.

En canto á redución da base imponible para a determinación da base liquidable, perfecciónase o sistema establecido no seu momento na Lei 53/1997, do 27 de novembro, pola que se modifica parcialmente a Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, e establécese unha redución na base imponible do imposto sobre bens inmobles, e recóllese determinados aspectos que viñan sendo demandados, como a simplificación de supostos na determinación do valor base ou a compatibilidade da aplicación da redución coa actualización de valores catastrais por coeficientes establecidos nas leis de orzamentos xerais do Estado para cada exercicio económico. O seu ámbito de aplicación, a diferenza do contido na normativa anterior, esténdese tanto a inmobles urbanos coma rústicos, se ben quedan excluídos del os bens clasificados como de características especiais.

Polo que atinxe á cota, as principais novidades afectan a regulación dos tipos de gravame e o establecemento de novas bonificacións, todo iso no contexto de lles proporcionar ós concellos, como órganos titulares e xestores do imposto, un amplo abano de ferramentas para conxuga-lo seu potencial recadador coas posibilidades que o tributo ofrece como instrumento ó servizo da política tributaria municipal. Respecto ós primeiros, establécense tipos de gravame específicos para os bens inmobles de características especiais, simplifícanse os supostos de incremento de tipos en función das características do municipio e introdúcese a posibilidade de establecer tipos diferenciados en función dos usos que as normas reguladoras do catastro inmobiliario sinalan para as construcións nos bens inmobles urbanos, os grupos de inmobles de características especiais e o valor catastral. Destaca, así mesmo, a posibilidade de lles aplicar unha recarga ós inmobles de uso residencial que se encontren desocupados para facilita-lo acceso de tódolos cidadáns ó gozo dunha vivenda digna e adecuada.

O réxime das bonificacións é, sen dúbida, un dos aspectos onde se concreta de forma máis contundente o decidido impulso que a lei lle dá ó principio de autonomía municipal; en tal sentido remítese con carácter xeral ás ordenanzas municipais a especificación dos prin-

principais aspectos da súa regulación. Hai que destaca-la introducción de novos supostos de aplicación destes beneficios, como os relativos ós titulares de familia numerosa ou a grupos de bens de características especiais.

Finalmente, en materia de xestión, as modificacións que a lei incorpora van dirixidas, por unha parte, a reforza-lo principio de colaboración que ha de presidir-las relacións entre as administracións públicas para reduci-los custos indirectos da imposición e facilita-la xestión do imposto en beneficio dos contribuíntes, e, por outra, e con esta finalidade, a simplifica-la xestión do tributo e facilita-la súa comprensión.

O primeiro grupo de medidas pertence o establecemento do procedemento de comunicación municipal, que exonera o suxeito pasivo da obriga de declarar cando os elementos constitutivos do feito imponible consten na correspondente licenza ou autorización municipal e sexan remitidos pola entidade local á Dirección Xeral do Catastro nos termos e condicións expresados na lei. Tamén pertence a este grupo de medidas o procedemento de intercambio de información entre as citadas administracións, que permite axiliza-la exacción do imposto cando a non coincidencia entre titular catastral e suxeito pasivo é coñecida polo órgano xestor do tributo na fase de recadación.

Dentro do segundo grupo de medidas cabe destaca-la remisión ás normas reguladoras do catastro inmobiliario en materia de declaracións, a diferenciación entre os conceptos padrón catastral e lista cobradora e a facultade de que dispoñen os concellos para agrupar nun só documento de cobro tódalas cotas que ten que satisfacer un mesmo suxeito pasivo por te-la titularidade sobre bens inmoebles rústicos a que se refire esta lei.

IV

Polo que afecta ó imposto sobre actividades económicas, as principais modificacións son as seguintes:

Exímese do pagamento do imposto a tódalas persoas físicas e, tamén, a outros suxeitos pasivos del que tivesen unha cifra de negocios inferior a un millón de euros.

Exímese do pagamento do imposto ós suxeitos pasivos que inicien a súa actividade durante os dous primeiros períodos impositivos.

Adáptase a exención dos organismos autónomos á Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado.

Créase un novo coeficiente, que se aplicará sobre as cotas das tarifas, determinado en función da cifra de negocios do suxeito pasivo.

Unifícanse o actual coeficiente municipal e o actual índice de situación, nun único coeficiente de situación.

Habilítase os concellos para estableceren unha bonificación por creación de emprego e unha bonificación a favor das empresas con perdas ou con beneficios inferiores á cifra que determina a ordenanza fiscal.

Habilítase os concellos para estableceren unha bonificación pola utilización ou produción de enerxías renovables, a realización de actividades industriais fóra dos núcleos poboados e o establecemento de plans que fomenten un transporte dos traballadores eficiente e menos contaminante.

Suprímese o elemento «número de obreiros» como factor determinante de parte da cota do imposto.

Créase un epígrafe específico para os operadores de telefonía móbil.

Minórase a cota do imposto en función das superficies que os suxeitos pasivos destinen a servicios socioculturais e a servicios de gardería.

En relación co imposto sobre vehículos de tracción mecánica, destacan as seguintes novidades:

Mellórase e amplíase o ámbito da exención dos vehículos dos discapacitados, atendendo ás recomendacións do Defensor do Pobo, sen vincula-la exención nin á potencia fiscal do vehículo nin á súa específica adaptación para a súa conducción polo discapacitado.

Suprímese a diferenciación de coeficientes máximos de incremento de cotas en función da poboación do municipio, con fixación dun coeficiente máximo único para tódolos municipios.

Incrementábase o tope máximo de bonificación permitido ós concellos para os vehículos pouco contaminantes.

No tocante ó imposto sobre construcións, instalacións e obras, poden sinalarse as seguintes novidades:

Clarifícase a determinación do suxeito pasivo do imposto, en consonancia coa xurisprudencia do Tribunal Supremo.

Clarifícase a base imponible do imposto, de acordo cos criterios do Tribunal Supremo.

Suprímese a diferenciación de tipos máximos de gravame en función de cá sexa a poboación do municipio, con fixación dun tipo máximo único para tódolos municipios.

Habilítase os concellos para estableceren bonificacións a favor das construcións, instalacións ou obras que contribúan ou se refiran ó uso da enerxía solar, ós plans de fomento do investimento privado en infraestructuras, ás vivendas de protección oficial e ás condicións de acceso e habitabilidade dos discapacitados.

En canto ó imposto sobre o incremento de valor dos terreos de natureza urbana, cómpre subliña-las seguintes medidas:

Convértense en supostos de non suxeición os actuais supostos de exención aplicables ás achegas dos cónxuxes á sociedade conxugal e ás transmisións entre cónxuxes ou a favor dos fillos por sentencias de nulidade, separación ou divorcio, para evitar situacións de fraude.

Adáptase a exención dos organismos autónomos á Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado.

Simplifícase e sistematízase o precepto de determinación da base imponible.

Suprímense as diferencias actuais nas porcentaxes anuais de determinación do incremento de valor en función da poboación de cada municipio, con fixación dunha porcentaxe única por cada período de xeración.

Suprímense os diferentes tipos máximos de gravame en función da poboación do municipio, con fixación dun tipo máximo único para tódolos municipios.

Por último, no tocante ás taxas locais, inclúense as seguintes medidas:

Suprímese o suposto de taxas por utilización privativa ou aproveitamento especial do dominio público local nos casos de instalación de anuncios non situados en terreos de dominio público local, senón unicamente visibles desde este.

Esténdese a actual «taxa do 1,5 por 100» (dos ingresos brutos de facturación) ás entidades que empregan redes alleas para efectua-las súas subministracións, aclarando, expresamente, que non se inclúen neste réxime os servicios de telefonía móbil.

V

Desde a entrada en vigor da Lei reguladora das facendas locais, de acordo coa súa redacción inicial, viñéronse definindo modelos de participación das entidades locais nos tributos do Estado referidos a horizontes temporais quinquenais, que tiñan como obxectivos prioritarios con-

tribuír á suficiencia financeira daquelas e dotar de automatismo a fixación dos montantes totais daquela participación, aplicando uns criterios obxectivos previamente definidos.

Nesta reforma, obedecendo tamén a estes obxectivos, fórmulanse uns mecanismos de financiamento con vocación de permanencia no tempo, co establecemento duns criterios similares ós xa definidos para as comunidades autónomas de réxime común e cidades con estatuto de autonomía.

Así mesmo, afóndase na consecución do obxectivo de suficiencia, con recoñecemento da realidade cada vez máis patente do carácter de polo de atracción que veñen ostentando as grandes urbes. Esta situación xera unhas maiores necesidades financeiras derivadas da forte presión da demanda de servizos públicos básicos e obrigatorios e unha maior actividade económica que permite un rendemento máis elevado dos impostos estatais que gravan as distintas manifestacións dela.

Por este motivo, configúrase, por un lado, unha estrutura dual de financiamento, de natureza analítico-sintética, a favor dos grandes municipios e das capitais de provincia de réxime común. De natureza analítica, por canto se canaliza cara a estas entidades unha parte dos rendementos obtidos pola Facenda do Estado nas figuras impositivas de maior potencialidade recadadora, cedidas parcialmente ás comunidades autónomas de réxime común e cidades con estatuto de autonomía, segundo o disposto na Lei 21/2001, do 27 de decembro, pola que se regulan as medidas fiscais e administrativas do seu novo sistema de financiamento.

De natureza sintética, xa que se fixa para os grandes municipios unha participación en tributos do Estado que evolucionará ó mesmo ritmo que os ingresos tributarios do Estado, con determinación deste índice nos mesmos termos que para as comunidades autónomas. Este compoñente de participación configúrase como complementario dos recursos que obteñan os municipios pola cesión dos rendementos da recadación nos impostos estatais citados.

Por outro lado, para o resto de municipios establécese un modelo de participación en tributos do Estado definido por variables. A reforma tamén alcanza os criterios que este modelo inclúe para determina-lo montante global do financiamento e para a súa distribución entre as entidades afectadas.

Polo que se refire ó primeiro grupo de criterios, modifícase o índice de evolución aplicable para fixa-lo financiamento global correspondente ós anos distintos do ano base, que virá determinado polo ritmo de crecemento dos ingresos tributarios do Estado, nos termos antes mencionados.

En canto ós criterios de distribución, modifícanse os pesos relativos dalgúns variables, os coeficientes de ponderación aplicables á poboación de dereito e a definición do inverso da capacidade tributaria, con supresión, así mesmo, do número de unidades escolares como criterio de reparto.

Polo que se refire á participación en tributos do Estado das provincias, consellos e cabidos insulares, comunidades autónomas uniprovinciais, de réxime común, e cidades con estatuto de autonomía, configúrase tamén un modelo de financiamento dual análogo ó definido para os grandes municipios e capitais de provincia. Igualmente, defínese a asignación que puidese corresponder a cada unha daquelas entidades no fondo de asistencia sanitaria, que se vén recollendo e desenvolvendo nas leis anuais de orzamentos xerais do Estado.

En ningún caso se ceden ás entidades locais, en relación cos impostos estatais nos rendementos da recadación dos cales participan, competencias normativas, de xestión, liquidación, recadación e inspección, así

como tampouco en materia de revisión dos actos que se dicten en vía de xestión dos ditos tributos, ó corresponder exclusivamente ó Estado a súa titularidade e exercicio.

Finalmente, recoñécese a singularidade das entidades locais canarias pola existencia do seu peculiar réxime económico e fiscal derivado da súa situación ultraperiférica que se manifesta, entre outros, na non aplicación de determinados impostos estatais indirectos como o IVE ou na non aplicación ou aplicación atenuada de certos impostos especiais de fabricación. En consecuencia, dado que o importe da cesión da recadación de impostos cedidos é inferior no caso das entidades locais das Illas Canarias ás que é de aplicación o dito sistema, e sendo así que o nivel de financiamento estatal delas debe ser igual que o das correlativas entidades locais da Península e das Illes Balears, o Fondo Complementario de Financiamento adecuarase a tal circunstancia.

TÍTULO ÚNICO

Modificacións da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais

CAPÍTULO I

Materias tributarias

SECCIÓN 1.ª TAXAS

Artigo primeiro. *Modificación do artigo 9.*

Modifícase o punto 1 do artigo 9, que quedará redactado nos seguintes termos:

«1. Non se poderán recoñecer outros beneficios fiscais nos tributos locais cós expresamente previstos nas normas con rango de lei ou os derivados da aplicación dos tratados internacionais.

Non obstante, tamén se poderán recoñecer os beneficios fiscais que as entidades locais establezan nas súas ordenanzas fiscais nos supostos expresamente previstos pola lei. En particular, e nas condicións que poidan prever as ditas ordenanzas, estas poderán establecer unha bonificación de ata o 5 por 100 da cota a favor dos suxeitos pasivos que domicilien as súas débedas de vencemento periódico nunha entidade financeira, anticipen pagamentos ou realicen actuacións que impliquen colaboración na recadación de ingresos.»

Artigo segundo. *Modificación do artigo 10.*

Modifícase o artigo 10, que quedará redactado nos seguintes termos:

«Artigo 10.

Na exacción dos tributos locais e dos restantes ingresos de dereito público das entidades locais, as recargas e xuros de demora esixiranse e determinaranse nos mesmos casos, forma e contía que na exacción dos tributos do Estado.

Cando as ordenanzas fiscais así o prevexan, non se esixirá xuro de demora nos acordos de aprazamento ou fraccionamento de pagamento que fosen solicitados en período voluntario, nas condicións e termos que prevexa a ordenanza, sempre que se refiran a débedas de vencemento periódico e notificación colectiva e que o pagamento total delas se produza no mesmo exercicio có do seu devengo.»

Artigo terceiro. Modificación do artigo 20.

Modifícase a alínea s) do punto 3 do artigo 20, que queda redactado nos seguintes termos:

«s) Instalación de anuncios ocupando terreos de dominio público local.»

Artigo cuarto. Modificación do artigo 24.

Modifícase o punto 1 do artigo 24, que queda redactado nos seguintes termos:

«1. O importe das taxas previstas pola utilización privativa ou o aproveitamento especial do dominio público local fixarase de acordo coas seguintes regras:

a) Con carácter xeral, tomando como referencia o valor que tería no mercado a utilidade derivada da dita utilización ou aproveitamento, se os bens afectados non fosen de dominio público. Para tal fin, as ordenanzas fiscais poderán sinalar en cada caso, atendendo á natureza específica da utilización privativa ou do aproveitamento especial de que se trate, os criterios e parámetros que permitan defini-lo valor de mercado da utilidade derivada.

b) Cando se utilicen procedementos de licitación pública, o importe da taxa virá determinado polo valor económico da proposición sobre a que recaía a concesión, autorización ou adxudicación.

c) Cando se trate de taxas por utilización privativa ou aproveitamentos especiais constituídos no solo, subsolo ou no voo das vías públicas municipais, a favor de empresas explotadoras de servizos de subministracións que resulten de interese xeral ou afecten a xeneralidade ou unha parte importante da veciñanza, o importe daquelas consistirá, en todo caso e sen excepción ningunha, no 1,5 por 100 dos ingresos brutos procedentes da facturación que obteñan anualmente en cada termo municipal as referidas empresas.

Para estes efectos, incluíranse entre as empresas explotadoras dos ditos servizos as empresas distribuidoras e comercializadoras deles.

Non se incluírán neste réxime especial de cuantificación da taxa os servizos de telefonía móbil.

Este réxime especial de cuantificación aplicarase ás empresas a que se refire esta alínea c), tanto se son titulares das correspondentes redes a través das cales se efectúan as subministracións como se, non sendo titulares das ditas redes, o son de dereitos de uso, acceso ou interconexión a elas.

Para efectos do disposto neste parágrafo, entenderase por ingresos brutos procedentes da facturación aqueles que, sendo imputables a cada entidade, fosen obtidos por ela como contraprestación polos servizos prestados en cada termo municipal.

Non se incluírán entre os ingresos brutos, para estes efectos, os impostos indirectos que graven os servizos prestados nin as partidas ou cantidades cobradas por conta de terceiros que non constitúan un ingreso propio da entidade á que se aplique este réxime especial de cuantificación da taxa.

As empresas que empreguen redes alleas para efectuaren as subministracións deducirán dos seus ingresos brutos de facturación as cantidades satisfeitas a outras empresas en concepto de acceso ou interconexión ás redes destas. As empresas titulares de tales redes deberán computa-las cantidades percibidas por tal concepto entre os seus ingresos brutos de facturación.

O importe derivado da aplicación deste réxime especial non poderá ser repercutido ós usuarios

dos servizos de subministración a que se refire esta alínea c).

As taxas reguladas nesta alínea c) son compatibles con outras taxas que se poidan establecer pola prestación de servizos ou a realización de actividades de competencia local, das que as empresas a que se refire esta letra deban ser suxeitos pasivos conforme o establecido no artigo 23.1.b) desta lei, quedando excluída, polo pagamento desta taxa, a exacción doutras taxas derivadas da utilización privativa ou o aproveitamento especial constituído no solo, subsolo ou voo das vías públicas municipais.»

SECCIÓN 2.ª IMPOSTOS LOCAISSubsección 1.ª Imposto sobre bens inmobles**Artigo quinto. Modificación do artigo 61.**

Modifícase o artigo 61, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 61.

O imposto sobre bens inmobles é un tributo directo de carácter real que grava o valor dos bens inmobles nos termos establecidos nesta lei.»

Artigo sexto. Modificación do artigo 62.

Modifícase o artigo 62, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 62.

1. Constitúe o feito imponible do imposto a titularidade dos seguintes dereitos sobre os bens inmobles rústicos e urbanos e sobre os inmobles de características especiais:

a) Dunha concesión administrativa sobre os propios inmobles ou sobre os servizos públicos a que estean afectos.

b) Dun dereito real de superficie.

c) Dun dereito real de usufructo.

d) Do dereito de propiedade.

2. A realización do feito imponible que corresponda de entre os definidos no punto anterior pola orde nel establecido determinará a non suxeición do inmovible ás restantes modalidades previstas nel.

3. Para os efectos deste imposto terán a consideración de bens inmobles rústicos, de bens inmobles urbanos e de bens inmobles de características especiais os definidos como tales nas normas reguladoras do catastro inmobiliario.

4. No caso de un mesmo inmovible estar localizado en distintos termos municipais entenderase, para efectos deste imposto, que pertence a cada un deles pola superficie que ocupe no respectivo termo municipal.

5. Non están suxeitos a este imposto:

a) As estradas, os camiños, as demais vías terrestres e os bens do dominio público marítimo-terrestre e hidráulico, sempre que sexan de aproveitamento público e gratuíto.

b) Os seguintes bens inmobles propiedade dos municipios en que estean situados:

Os de dominio público afectos a uso público.

Os de dominio público afectos a un servizo público xestionado directamente polo concello, excepto cando se trate de inmobles cedidos a terceiros mediante contraprestación.

Os bens patrimoniais, exceptuados igualmente os cedidos a terceiros mediante contraprestación.»

Artigo sétimo. Modificación do artigo 63.

Modifícase o artigo 63, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 63.

1. Estarán exentos os seguintes inmobles:

a) Os que sexan propiedade do Estado, das comunidades autónomas ou das entidades locais que estean directamente afectos á seguridade cidadá e ós servizos educativos e penitenciarios, así como os do Estado afectos á defensa nacional.

b) Os bens comunais e os montes veciñais en mancomún.

c) Os da Igrexa católica, nos termos previstos no acordo entre o Estado español e a Santa Sé sobre asuntos económicos, do 3 de xaneiro de 1979, e os das asociacións confesionais non católicas legalmente recoñecidas, nos termos establecidos nos respectivos acordos de cooperación subscritos en virtude do disposto no artigo 16 da Constitución.

d) Os da Cruz Vermella Española.

e) Os inmobles ós que sexa de aplicación a exención en virtude de convenios internacionais en vigor e, coa condición de reciprocidade, os dos gobernos estranxeiros destinados á súa representación diplomática, consular, ou ós seus organismos oficiais.

f) A superficie dos montes poboados con especies de crecemento lento regulamentariamente determinadas, que teña como principal aproveitamento a madeira ou a cortiza, sempre que a densidade do arboredo sexa a propia ou normal da especie de que se trate.

g) Os terreos ocupados polas liñas de ferrocarrís e os edificios enclavados nos mesmos terreos, que estean dedicados a estacións, almacéns ou a calquera outro servizo indispensable para a explotación das devanditas liñas. Non están exentos, por conseguinte, os establecementos de hostalería, espectáculos, comerciais e de lecer, as casas destinadas a vivendas dos empregados, as oficinas da dirección nin as instalacións fabrís.

2. Así mesmo, logo de solicitude, estarán exentos:

a) Os bens inmobles que se destinen ó ensino por centros docentes acollidos, total ou parcialmente, ó réxime de concerto educativo, en canto á superficie afectada ó ensino concertado.

Esta exención deberá ser compensada pola Administración competente.

b) Os declarados expresa e individualizadamente monumento ou xardín histórico de interese cultural, mediante real decreto na forma establecida polo artigo 9 da Lei 16/1985, do 25 de xuño, do patrimonio histórico español, e inscritos no rexistro xeral a que se refire o seu artigo 12 como integrantes do patrimonio histórico español, así como os comprendidos nas disposicións adicionais primeira, segunda e quinta da dita lei.

Esta exención non alcanzará a calquera clase de bens urbanos situados dentro do perímetro delimitativo das zonas arqueolóxicas e sitios e conxuntos históricos, globalmente integrados neles, senón, exclusivamente, ós que reúnan as seguintes condicións:

En zonas arqueolóxicas, os incluídos como obxecto de especial protección no instrumento de planeamento urbanístico a que se refire o artigo 20 da Lei 16/1985, do 25 de xuño, do patrimonio histórico español.

En sitios ou conxuntos históricos, os que contén cunha antigüidade igual ou superior a cincuenta

anos e estean incluídos no catálogo previsto no Real decreto 2159/1978, do 23 de xuño, polo que se aproba o Regulamento de planeamento para o desenvolvemento e aplicación da Lei sobre réxime do solo e ordenación urbana, como obxecto de protección integral nos termos previstos no artigo 21 da Lei 16/1985, do 25 de xuño.

c) A superficie dos montes en que se realicen repoboacións forestais ou rexeneración de masas de arboredo suxeitas a proxectos de ordenación ou plans técnicos aprobados pola Administración forestal. Esta exención terá unha duración de quince anos, contados a partir do período impositivo seguinte a aquel en que se realice a súa solicitude.

3. As ordenanzas fiscais poderán regular unha exención a favor dos bens de que sexan titulares os centros sanitarios de titularidade pública, sempre que estes estean directamente afectados ó cumprimento dos fins específicos dos referidos centros. A regulación dos restantes aspectos substantivos e formais desta exención establecerase na ordenanza fiscal.

4. Os concellos poderán establecer, en razón de criterios de eficiencia e economía na xestión recadadora do tributo, a exención dos inmobles rústicos e urbanos cunha cota líquida que non supere a contía que se determine mediante ordenanza fiscal; para este efecto poderá tomarse en consideración, para os primeiros, a cota agrupada que resulte do previsto no punto 2 do artigo 78 desta lei.»

Artigo oitavo. Modificación do artigo 64.

Modifícase o artigo 64, que queda redactado nos seguintes termos.

«Artigo 64.

1. Son suxeitos pasivos, a título de contribuíntes, as persoas naturais e xurídicas e as entidades a que se refire o artigo 33 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, que teñan a titularidade do dereito que, en cada caso, sexa constitutivo do feito imponible deste imposto.

No suposto de concorrencia de varios concesionarios sobre un mesmo inmovible de características especiais, será substituído do contribuínte o que deba satisfacerlo maior canon.

2. O disposto no punto anterior será de aplicación sen prexuízo da facultade do suxeito pasivo de repercutir a carga tributaria soportada conforme as normas de dereito común. Os concellos repercutirán a totalidade da cota líquida do imposto nos que, non reunindo a condición de suxeitos pasivos del, fagan uso mediante contraprestación dos seus bens demaniais ou patrimoniais.

Así mesmo, o substituído do contribuínte poderá repercutir sobre os demais concesionarios a parte da cota líquida que lles corresponda en proporción ós canons que deban satisfacer cada un deles.»

Artigo noveno. Modificación do artigo 65.

Modifícase o artigo 65, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 65.

1. Nos supostos de cambio, por calquera causa, na titularidade dos dereitos que constitúen o feito imponible deste imposto, os bens inmobles obxecto dos ditos dereitos quedarán afectos ó

pagamento da totalidade da cota tributaria nos termos previstos no artigo 41 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria. Para estes efectos, os notarios solicitarán información e advertirán os comparecentes sobre as débedas pendentes polo imposto sobre bens inmobles asociadas ó inmovible que se transmite.

2. Responden solidariamente da cota deste imposto, e en proporción ás súas respectivas participacións, os copartícipes ou cotitulares das entidades a que se refire o artigo 33 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, se figuran inscritos como tales no catastro inmobiliario. De non figuraren inscritos, a responsabilidade esixirase por partes iguais en todo caso.»

Artigo décimo. Modificación do artigo 66.

Modifícase o artigo 66, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 66.

A base imponible deste imposto estará constituída polo valor catastral dos bens inmobles, que se determinará, notificará e será susceptible de impugnación conforme o disposto nas normas reguladoras do catastro inmobiliario.»

Artigo décimo primeiro. Modificación do artigo 67.

Modifícase o artigo 67, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 67.

1. A base liquidable deste imposto será o resultado de practicar na base imponible a redución a que se refiren os artigos seguintes.

2. A base liquidable notificarase conxuntamente coa base imponible nos procedementos de valoración colectiva. A devandita notificación incluírá a motivación da redución aplicada mediante a indicación do valor base que corresponda ó inmovible así como dos importes da dita redución e da base liquidable do primeiro ano de vixencia do novo valor catastral neste imposto.

3. Cando se produzan alteracións de termos municipais e mentres non se aprobe unha nova ponencia de valores, os bens inmobles que pasen a formar parte doutro municipio manterán o mesmo réxime de asignación de bases imposables e liquidables que tiveran no de orixe.

4. Nos procedementos de valoración colectiva a determinación da base liquidable será competencia da Dirección Xeral do Catastro e susceptible de recurso ante os tribunais económico-administrativos do Estado.»

Artigo décimo segundo. Modificación do artigo 68.

Modifícase o artigo 68, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 68.

1. A redución na base imponible será aplicable a aqueles bens inmobles urbanos e rústicos que se encontren nalgunhas destas dúas situacións:

a) Inmobles dos que o valor catastral se incrementa como consecuencia de procedementos de valoración colectiva de carácter xeral en virtude:

1.º Da aplicación da primeira ponencia total de valores aprobada con posterioridade ó 1 de xaneiro de 1997.

2.º Da aplicación de sucesivas ponencias totais de valores que se aproben unha vez transcorrido o período de redución establecido no artigo 69.1 desta lei.

b) Inmobles situados en municipios para os que se aprobe unha ponencia de valores que dese lugar á aplicación da redución prevista na alínea a) anterior e da que se altere o seu valor catastral antes de finaliza-lo prazo de redución, por algunha das seguintes causas:

1.º Procedementos de valoración colectiva de carácter xeral.

2.º Procedementos de valoración colectiva de carácter parcial.

3.º Procedementos simplificados de valoración colectiva.

4.º Procedementos de inscrición mediante declaracións, comunicacións, solicitudes, emenda de discrepancias e inspección catastral.

2. Esta redución aplicarase de oficio sen necesidade de solicitude previa polos suxeitos pasivos do imposto e non dará lugar á compensación establecida no artigo 9 desta lei.

3. A redución establecida neste artigo non se aplicará respecto do incremento da base imponible dos inmobles que resulte da actualización dos seus valores catastrais por aplicación dos coeficientes establecidos nas leis de orzamentos xerais do Estado.

4. En ningún caso será aplicable esta redución ós bens inmobles clasificados como de características especiais.»

Artigo décimo terceiro. Modificación do artigo 69.

Modifícase o artigo 69, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 69.

1. A redución aplicarase durante un período de nove anos contados desde a entrada en vigor dos novos valores catastrais, sen prexuízo do disposto no artigo 71.

2. A contía da redución será o resultado de aplicar un coeficiente reductor, único para tódolos inmobles afectados do municipio, a un compoñente individual da redución, calculado para cada inmovible.

3. O coeficiente reductor terá o valor de 0,9 o primeiro ano da súa aplicación e irá diminuíndo en 0,1 anualmente ata a súa desaparición.

4. O compoñente individual da redución será, en cada ano, a diferenza positiva entre o novo valor catastral que corresponda ó inmovible no primeiro exercicio da súa vixencia e o seu valor base. A devandita diferenza dividirase polo último coeficiente reductor aplicado cando concorran os supostos do artigo 68, punto 1.b).2.º e b).3.º»

Artigo décimo cuarto. Modificación do artigo 70.

Modifícase o artigo 70, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 70.

O valor base será a base liquidable do exercicio inmediato anterior á entrada en vigor do novo valor

catastral, salvo cando concorran as seguintes circunstancias:

a) Para aqueles inmobles nos que, téndose producido alteracións susceptibles de inscrición catastral previamente á modificación do planeamento ou ó 1 de xaneiro do ano anterior á entrada en vigor dos valores catastrais resultantes das ponencias de valores ás que se refire o artigo 68, aínda non se modificase o seu valor catastral no momento da aprobación destas, o valor base será o importe da base liquidable que de acordo coas ditas alteracións corresponda ó exercicio inmediato anterior á entrada en vigor dos novos valores catastrais pola aplicación ós mencionados bens da ponencia de valores anterior á última aprobada.

b) Para os inmobles ós que se refire o artigo 68, no seu punto 1.b).4.º, o valor base será o resultado de multiplica-lo novo valor catastral por un cociente, determinado pola Dirección Xeral do Catastro que, calculado cos seus dous primeiros decimais, se obtén de dividi-lo valor catastral medio de tódolos inmobles da mesma clase do municipio incluídos no último padrón entre a media dos valores catastrais resultantes da aplicación da nova ponencia de valores.

Nos procedementos de valoración colectiva de carácter xeral, unha vez aprobada a correspondente ponencia de valores, a Dirección Xeral do Catastro fará públicos o valor catastral medio de tódolos inmobles da clase de que se trate incluídos no último padrón do municipio e o valor catastral medio resultante da aplicación da nova ponencia, antes de inicio das notificacións dos valores catastrais. Os anuncios de exposición pública destes valores medios publicaranse por edictos no boletín oficial da provincia, indicándose o lugar e prazo, que non será inferior a quince días.

Así mesmo, este valor base utilizarase para aqueles inmobles que deban ser novamente valorados como bens de clase diferente da que tiñan.»

Artigo décimo quinto. *Modificación do artigo 71.*

Modifícase o artigo 71, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 71.

1. Nos casos contemplados no artigo 68, punto 1.b).1.º iniciarase o cómputo dun novo período de redución e extinguirase o dereito á aplicación do resto da redución que se viñese aplicando.

2. Nos casos contemplados no artigo 68, puntos 1.b).2.º, 3.º e 4.º non se iniciará o cómputo dun novo período de redución e o coeficiente reductor aplicado ós inmobles afectados tomará o valor correspondente ó resto dos inmobles do municipio.»

Artigo décimo sexto. *Modificación do artigo 72.*

Modifícase o artigo 72, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 72.

1. A cota íntegra deste imposto será o resultado de aplicar á base liquidable o tipo de gravame a que se refire o artigo seguinte.

2. A cota líquida obterase minorando a cota íntegra no importe das bonificacións previstas legalmente.»

Artigo décimo sétimo. *Modificación do artigo 73.*

Modifícase o artigo 73, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 73.

1. O tipo de gravame mínimo e supletorio será o 0,4 por 100 cando se trate de bens inmobles urbanos e o 0,3 por 100 cando se trate de bens inmobles rústicos, e o máximo será o 1,10 por 100 para os urbanos e 0,90 por 100 para os rústicos.

2. O tipo de gravame aplicable ós bens inmobles de características especiais, que terá carácter supletorio, será do 0,6 por 100. Os concellos poderán establecer para cada grupo deles existentes no municipio, un tipo diferenciado que, en ningún caso, será inferior ó 0,4 por 100 nin superior ó 1,3 por 100.

3. Os concellos respectivos poderán incrementar os tipos fixados no número 1 cos puntos porcentuais que para cada caso se indican, cando conorra algunha das circunstancias seguintes. No suposto de que sexan varias, poderase optar por facer uso do incremento previsto para unha soa, algunhas ou todas elas:

	Puntos porcentuais	
	Bens urbanos	Bens rústicos
A) Municipios que sexan capital de provincia ou de comunidade autónoma .	0,07	0,06
B) Municipios nos que se preste servizo de transporte público colectivo de superficie	0,07	0,05
C) Municipios nos que os concellos presten máis servizos daqueles ós que estean obrigados segundo o disposto no artigo 26 da Lei 7/1985, do 2 de abril	0,06	0,06
D) Municipios nos que os terreos de natureza rústica representan máis do 80 por 100 da superficie total do termo	0,00	0,15

4. Dentro dos límites resultantes do disposto nos puntos anteriores, os concellos poderán establecer, para os bens inmobles urbanos, excluídos os de uso residencial, tipos diferenciados atendendo ós usos establecidos na normativa catastral para a valoración das construcións. Cando os inmobles teñan atribuídos varios usos aplicarase o tipo correspondente ó uso da edificación ou dependencia principal.

Estes tipos só se poderán aplicar, como máximo, ó 10 por 100 dos bens inmobles urbanos do termo municipal que, para cada uso, teña maior valor catastral; para este efecto a ordenanza fiscal do imposto sinalará o correspondente limiar de valor para todos ou cada un dos usos, a partir do cal serán de aplicación os tipos incrementados.

Tratándose de inmobles de uso residencial que se encontren desocupados con carácter permanente, por cumpriren as condicións que se determinen regulamentariamente, os concellos poderán esixir unha recarga de ata o 50 por 100 da cota líquida do imposto. A devandita recarga, que se esixirá ós suxeitos pasivos deste tributo e á que resultarán aplicables, no non previsto neste parágrafo, as disposicións reguladoras del, devengarase o 31 de decembro e será liquidada anualmente polos con-

cellos, unha vez constatada a desocupación do inmovible, xuntamente co acto administrativo polo que esta se declare.

5. Por excepción, nos municipios nos que entren en vigor novos valores catastrais de inmo- bles rústicos e urbanos, resultantes de procedementos de valoración colectiva de carácter xeral, os concellos poderán establecer, durante un período máximo de seis anos, tipos de gravame reducidos, que non poderán ser inferiores ó 0,1 por 100 para os bens inmo- bles urbanos nin ó 0,075 por 100, tratándose de inmo- bles rústicos.

6. Os concellos que acorden novos tipos de gravame, por estar incurso o municipio respectivo en procedementos de valoración colectiva de carácter xeral, deberán aproba-los ditos tipos provisionalmente con anterioridade ó inicio das notifica- cións individualizadas dos novos valores e, en todo caso, antes do 1 de xullo do ano inmediatamente anterior a aquel en que deban producir efecto. Des- te acordo daráselle traslado á Dirección Xeral do Catastro dentro do dito prazo.

7. Nos supostos ós que se refire o punto 3 do artigo 67 desta lei, os concellos aplicaranlles ós bens inmo- bles rústicos e urbanos que pasen a formar parte do seu termo municipal o tipo de gravame vixente no municipio de orixe, agás que acorden establecer outro distinto.»

Artigo décimo oitavo. Modificación do artigo 74.

Modifícase o artigo 74, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 74.

1. Terán dereito a unha bonificación de entre o 50 e o 90 por 100 na cota íntegra do imposto, sempre que así o soliciten os interesados antes do inicio das obras, os inmo- bles que constitúan o obxecto da actividade das empresas de urbanización, construción e promoción inmobiliaria tanto de obra nova como de rehabilitación equiparable a esta, e non figuren entre os bens do seu inmo- bilizado. En defecto de acordo municipal, aplicarase ós referidos inmo- bles a bonificación máxima pre- vista neste artigo.

O prazo de aplicación desta bonificación com- prenderá desde o período impositivo seguinte a aquel en que se inicien as obras ata o posterior á terminación delas, sempre que durante ese tempo se realicen obras de urbanización ou construción efectiva, e sen que, en ningún caso, poida exceder de tres períodos impositivos.

2. Terán dereito a unha bonificación do 50 por 100 na cota íntegra do imposto, durante os tres períodos impositivos seguintes ó do outorgamento da cualificación definitiva, as vivendas de protec- ción oficial e as que resulten equiparables a estas conforme a normativa da respectiva comunidade autónoma. A devandita bonificación concederase por petición do interesado, a cal poderá efectuarse en calquera momento anterior á terminación dos tres períodos impositivos de duración dela, e pro- ducirá efectos, se é o caso, desde o período im- positivo seguinte a aquel en que se solicite.

Os concellos poderán establecer unha bonifica- ción de ata o 50 por 100 na cota íntegra do im- posto, aplicable ós citados inmo- bles unha vez trans- corrido o prazo previsto no parágrafo anterior. A ordenanza fiscal determinará a duración e a contía anual desta bonificación.

3. Terán dereito a unha bonificación do 95 por 100 da cota íntegra e, se é o caso, da recarga

do imposto a que se refire o artigo 134 desta lei, os bens rústicos das cooperativas agrarias e de explotación comunitaria da terra, nos termos esta- blecidos na Lei 20/1990, do 19 de decembro, sobre réxime fiscal das cooperativas.

4. As ordenanzas fiscais especificarán os aspectos substantivos e formais das bonificacións indicadas nos puntos anteriores, así como as con- dicións de compatibilidade con outros beneficios fiscais.»

Artigo décimo noveno. Modificación do artigo 75.

Modifícase o artigo 75, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 75.

1. As ordenanzas fiscais poderán regular unha bonificación de ata o 90 por 100 da cota íntegra do imposto a favor dos bens inmo- bles urbanos situados en áreas ou zonas do municipio que, con- forme a lexislación e planeamento urbanísticos, correspondan a asentamentos de poboación sin- gularizados pola súa vinculación ou preeminencia de actividades primarias de carácter agrícola, gan- deiro, forestal, pesqueiro ou análogas e que dis- poñan dun nivel de servizos de competencia muni- cipal, infraestructuras ou equipamentos colectivos inferior ó existente nas áreas ou zonas consolidadas del, sempre que as súas características económicas aconsellen unha especial protección.

As características peculiares e ámbito dos núcleos de poboación, áreas ou zonas, así como as tipoloxías das construcións e usos do solo neces-arios para a aplicación desta bonificación e a súa duración, contía anual e demais aspectos substan- tivos e formais especificaranse na ordenanza fiscal.

2. Os concellos poderán acordar, para cada exercicio, a aplicación ós bens inmo- bles dunha bonificación na cota íntegra do imposto equivalente á diferenza positiva entre a cota íntegra do exer- cicio e a cota líquida do exercicio anterior multi- plicada esta última polo coeficiente de incremento máximo anual da cota líquida que establece a orde- nanza fiscal para cada un dos tramos de valor cata- stral e, se é o caso, para cada unha das diversas clases de cultivos ou aproveitamentos ou de moda- lidades de uso das construcións que nela se fixen e en que se sitúen os diferentes bens inmo- bles do municipio.

A devandita bonificación, a duración máxima da cal non poderá exceder de tres períodos im- positivos, terá efectividade a partir da entrada en vigor de novos valores catastrais de bens inmo- bles dunha mesma clase, resultantes dun procedemento de valoración colectiva de carácter xeral de ámbito municipal. Así mesmo, a ordenanza fixará as con- dicións de compatibilidade desta bonificación coas demais que beneficien ós mesmos inmo- bles.

Sen prexuízo do disposto no parágrafo anterior, no suposto de que a aplicación doutra bonificación conclúa no período inmediatamente anterior a aquel en que teña que aplicarse sobre ese mesmo inmovible a bonificación a que se refire este punto, a cota sobre a que se aplicará, se é o caso, o coe- ficiente de incremento máximo anual será a cota íntegra do exercicio anterior.

Cando nalgún dos períodos impositivos nos que se aplique esta bonificación teña efectividade un cambio no valor catastral dos inmo- bles, resultante de alteracións susceptibles de inscrición catastral, do cambio de clase do inmovible ou dun cambio de aproveitamento determinado pola modificación

do planeamento urbanístico, para o cálculo da bonificación considerárase como cota líquida do exercicio anterior a resultante de aplica-lo tipo de gravame do dito ano ó valor base determinado conforme o disposto no artigo 70 desta lei.

As liquidacións tributarias resultantes da aplicación desta bonificación rexeranse polo previsto no artigo 124.3 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, sen que sexa necesaria a súa notificación individual nos casos de establecemento, modificación ou supresión dela como consecuencia da aprobación ou modificación da ordenanza fiscal.

3. Os concellos, mediante ordenanza, poderán regular unha bonificación de ata o 90 por 100 da cota íntegra do imposto a favor de cada grupo de bens inmobles de características especiais. A ordenanza deberá especifica-la duración, contía anual e demais aspectos substantivos e formais relativos a esta bonificación.

4. As ordenanzas fiscais poderán regular unha bonificación de ata o 90 por 100 da cota íntegra do imposto a favor daqueles suxeitos pasivos que teñan a condición de titulares de familia numerosa. A ordenanza deberá especifica-la clase e características dos bens inmobles a que afecte, duración, contía anual e demais aspectos substantivos e formais desta bonificación, así como as condicións de compatibilidade con outros beneficios fiscais.»

Artigo vixésimo. Modificación do artigo 76.

Modifícase o artigo 76, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 76.

1. O imposto devengarase o primeiro día do período impositivo.

2. O período impositivo coincide co ano natural.

3. Os feitos, actos e negocios que deben ser obxecto de declaración ou comunicación ante o catastro inmobiliario terán efectividade no devengo deste imposto inmediatamente posterior ó momento en que produzan efectos catastrais. A efectividade das inscricións catastrais resultantes dos procedementos de valoración colectiva e de determinación do valor catastral dos bens inmobles de características especiais coincidirá coa prevista nas normas reguladoras do catastro inmobiliario.»

Artigo vixésimo primeiro. Modificación do artigo 77.

Modifícase o artigo 77, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 77.

1. As alteracións concernentes ós bens inmobles susceptibles de inscrición catastral que teñan transcendencia para efectos deste imposto determinarán a obriga dos suxeitos pasivos de formalizaren as declaracións conducentes á súa inscrición no catastro inmobiliario, conforme o establecido nas súas normas reguladoras.

2. Sen prexuízo da facultade da Dirección Xeral do Catastro de lle requirir ó interesado a documentación que en cada caso resulte pertinente, nos municipios acollidos mediante ordenanza fiscal ó procedemento de comunicación previsto nas normas reguladoras do catastro inmobiliario, as declaracións ás que alude este artigo entenderanse realizadas cando as circunstancias ou alteracións a que se refiren consten na correspondente licencia

ou autorización municipal, suposto no que o suxeito pasivo quedará exento da obriga de declarar antes mencionada.»

Artigo vixésimo segundo. Modificación do artigo 78.

Modifícase o artigo 78, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 78.

1. A liquidación e recadación, así como a revisión dos actos dictados en vía de xestión tributaria deste imposto, serán competencia exclusiva dos concellos e comprenderán as funcións de recoñecemento e denegación de exencións e bonificacións, realización das liquidacións conducentes á determinación das débedas tributarias, emisión dos documentos de cobro, resolución dos expedientes de devolución de ingresos indebidos, resolución dos recursos que se interpoñan contra os ditos actos e actuacións para a asistencia e información ó contribuínte referidas ás materias comprendidas neste punto.

2. Os concellos poderán agrupar nun único documento de cobro tódalas cotas deste imposto relativas a un mesmo suxeito pasivo cando se trate de bens rústicos sitos nun mesmo municipio.

3. Os concellos determinarán a base liquidable cando a base imponible resulte da tramitación dos procedementos de declaración, comunicación, solicitude, emenda de discrepancias e inspección catastral previstos nas normas reguladoras do catastro inmobiliario.

4. Non será necesaria a notificación individual das liquidacións tributarias nos supostos en que, de conformidade cos artigos 66 e seguintes desta lei, se practicasen previamente as notificacións do valor catastral e base liquidable previstas nos procedementos de valoración colectiva.

Unha vez transcorrido o prazo de impugnación previsto nas citadas notificacións sen que se utilizasen os recursos pertinentes, entenderanse consentidas e firmes as bases imponible e liquidable notificadas, sen que poidan ser obxecto de nova impugnación ó procederse á exacción anual do imposto.

5. O imposto xestiónase a partir da información contida no padrón catastral e nos demais documentos expresivos das súas variacións elaborados para o efecto pola Dirección Xeral do Catastro, sen prexuízo da competencia municipal para a cualificación de inmobles de uso residencial desocupados. O devandito padrón, que se formará anualmente para cada termo municipal, conterá a información relativa ós bens inmobles, separadamente para os de cada clase e será remitido ás entidades xestoras do imposto antes do 1 de marzo de cada ano.

6. Os datos contidos no padrón catastral e nos demais documentos citados no punto anterior deberán figurar nas listas cobradoras, documentos de ingreso e xustificantes de pagamento do imposto sobre bens inmobles.

7. Nos supostos nos que resulte acreditada, con posterioridade á emisión dos documentos a que se refire o punto anterior, a non coincidencia do suxeito pasivo co titular catastral, as rectificacións que respecto a aquel poida acorda-lo órgano xestor para efectos de liquidación do imposto devengado polo correspondente exercicio, deberán ser inmediatamente comunicadas á Dirección Xeral do Catastro na forma en que esta determine. Esta liquidación terá carácter provisional cando non exista convenio de delegación de funcións entre o

catastro e o concello ou entidade local correspondente.

Neste caso, á vista da información remitida, a Dirección Xeral do Catastro confirmará ou modificará o titular catastral mediante acordo que lle comunicará ó concello ou entidade local para que se practique, se é o caso, liquidación definitiva.

8. As competencias que con relación ó imposto sobre bens inmobles se atribúen ós concellos neste artigo serán exercidas directamente por aqueles ou a través dos convenios ou outras fórmulas de colaboración que se celebren con calquera das administracións públicas nos termos previstos na Lei 7/1985, do 2 de abril, reguladora das bases do réxime local, con aplicación de forma supletoria do disposto no título I da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

Sen prexuízo do anterior, as entidades locais recoñecidas polas leis e as comunidades autónomas uniprovinciais nas que se integren os respectivos concellos asumirán o exercicio das referidas competencias cando así o solicite o concello interesado, na forma e prazos que regulamentariamente se establezan.»

Subsección 2.ª Imposto sobre actividades económicas

Artigo vixésimo terceiro. Modificación do artigo 83.

Modifícase o artigo 83, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 83.

1. Están exentos do imposto:

a) O Estado, as comunidades autónomas e as entidades locais, así como os organismos autónomos do Estado e as entidades de dereito público de análogo carácter das comunidades autónomas e das entidades locais.

b) Os suxeitos pasivos que inicien o exercicio da súa actividade en territorio español, durante os dous primeiros períodos impositivos deste imposto en que se desenvolva aquela.

Para estes efectos, non se considerará que se produciu o inicio do exercicio dunha actividade se esta se desenvolveu anteriormente baixo outra titularidade, circunstancia que se entenderá que concorre, entre outros supostos, nos casos de fusión, escisión ou achega de ramas de actividade.

c) Os seguintes suxeitos pasivos:

As persoas físicas.

Os suxeitos pasivos do imposto sobre sociedades, as sociedades civís e as entidades do artigo 33 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, que teñan un importe neto da cifra de negocios inferior a 1.000.000 de euros.

En canto ós contribuíntes polo imposto sobre a renda de non residentes, a exención só alcanzará ós que operen en España mediante establecemento permanente, sempre que teñan un importe neto da cifra de negocios inferior a 1.000.000 de euros.

Para efectos da aplicación da exención prevista neste parágrafo, teranse en conta as seguintes regras:

1.ª O importe neto da cifra de negocios determinarase de acordo co previsto no artigo 191 do texto refundido da Lei de sociedades anónimas, aprobado polo Real decreto lexislativo 1564/1989, do 22 de decembro.

2.ª O importe neto da cifra de negocios será, no caso dos suxeitos pasivos do imposto sobre sociedades ou dos contribuíntes polo imposto sobre a renda de non residentes, o do período impositivo do que o prazo de presentación de declaracións polos ditos tributos finalizase o ano anterior ó do devengo deste imposto. No caso das sociedades civís e das entidades a que se refire o artigo 33 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, o importe neto da cifra de negocios será o que corresponda ó penúltimo ano anterior ó do devengo deste imposto. Se o dito período impositivo tivese unha duración inferior ó ano natural, o importe neto da cifra de negocios elevarase ó ano.

3.ª Para o cálculo do importe da cifra de negocios do suxeito pasivo, terase en conta o conxunto das actividades económicas exercidas por el.

Non obstante, cando a entidade forme parte dun grupo de sociedades no sentido do artigo 42 do Código de comercio, o importe neto da cifra de negocios referirase ó conxunto de entidades pertencentes ó dito grupo.

Para efectos do disposto no parágrafo anterior, entenderase que os casos do artigo 42 do Código de comercio son os recollidos na sección 1.ª do capítulo I das normas para a formulación das contas anuais consolidadas, aprobadas por Real decreto 1815/1991, do 20 de decembro.

4.ª No suposto dos contribuíntes polo imposto sobre a renda de non residentes, atenderase ó importe neto da cifra de negocios imputable ó conxunto dos establecementos permanentes situados en territorio español.

d) As entidades xestoras da Seguridade Social e as mutualidades de previsión social reguladas na Lei 30/1995, do 8 de novembro, de ordenación e supervisión dos seguros privados.

e) Os organismos públicos de investigación, os establecementos de ensino en tódolos seus graos custeados integramente con fondos do Estado, das comunidades autónomas ou das entidades locais, ou por fundacións declaradas benéficas ou de utilidade pública, e os establecementos de ensino en tódolos seus graos que, carecendo de ánimo de lucro, estean en réxime de concerto educativo, mesmo se lles facilitan ós seus alumnos libros ou artigos de escritorio ou lles prestan os servicios de media pensión ou internado e aínda que por excepción vendan no mesmo establecemento os produtos dos talleres dedicados ó dito ensino, sempre que o importe desa venda, sen utilidade para ningún particular ou terceira persoa, se destine, exclusivamente, á adquisición de materias primas ou ó sostemento do establecemento.

f) As asociacións e fundacións de diminuídos físicos, psíquicos e sensoriais, sen ánimo de lucro, polas actividades de carácter pedagóxico, científico, asistenciais e de emprego que para o ensino, educación, rehabilitación e tutela de minusválidos realicen, aínda que vendan os produtos dos talleres dedicados ós ditos fins, sempre que o importe desa venda, sen utilidade para ningún particular ou terceira persoa, se destine exclusivamente á adquisición de materias primas ou ó sostemento do establecemento.

g) A Cruz Vermella Española.

h) Os suxeitos pasivos ós que lles sexa de aplicación a exención en virtude de tratados ou convenios internacionais.

2. Os suxeitos pasivos a que se refiren as alíneas a), d), g) e h) do punto anterior non estarán obrigados a presentar declaración de alta na matrícula do imposto.

3. O ministro de Facenda establecerá en qué supostos a aplicación da exención prevista na alínea c) do punto 1 anterior esixirá a presentación dunha comunicación dirixida á Axencia Estatal de Administración tributaria na que se faga constar que se cumpren os requisitos establecidos na dita alínea para a aplicación da exención. A devandita obriga non se esixirá, en ningún caso, cando se trate de contribuíntes polo imposto sobre a renda das persoas físicas.

Os suxeitos pasivos que aplicasen a exención prevista na alínea b) do punto 1 anterior presentarán a comunicación, se é o caso, o ano seguinte ó posterior ó de inicio da súa actividade.

Para estes efectos, o ministro de Facenda establecerá o contido, o prazo e a forma de presentación da dita comunicación, así como os supostos en que terá de presentarse por vía telemática.

En canto ás variacións que poidan afectar a exención prevista na alínea c) do punto 1 anterior, seguirase ó previsto no parágrafo terceiro do punto 2 do artigo 91 desta lei.

4. As exencións previstas nas alíneas b), e) e f) do punto 1 deste artigo terán carácter rogado e concederanse, cando proceda, por instancia de parte.»

Artigo vixésimo cuarto. Modificación do artigo 85.

Modifícase o artigo 85, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 85.

A cota tributaria será a resultante de aplicar as tarifas do imposto, de acordo cos preceptos contidos nesta lei e nas disposicións que a complementen e desenvolvan, e os coeficientes e as bonificacións previstos pola lei e, se é o caso, acordados por cada concello e regulados nas ordenanzas fiscais respectivas.»

Artigo vixésimo quinto. Modificación do artigo 86.

Un. Modifícase o punto 3 do artigo 86, que queda redactado nos seguintes termos:

«3. Malia o disposto no artigo 92.2 desta lei, a xestión tributaria das cotas provinciais e nacionais que fixen as tarifas do imposto corresponderalle á Administración tributaria do Estado, sen prexuízo das fórmulas de colaboración que, en relación con tal xestión, se poidan establecer con outras entidades. Sobre as referidas cotas provinciais e nacionais non se poderá establecer nin o coeficiente nin a recarga provincial regulados, respectivamente, nos artigos 88 e 124 desta lei.»

Dous. Engádese un novo punto 5 ó artigo 86, que queda redactado nos seguintes termos:

«5. As leis de orzamentos xerais do Estado poderán modificar as tarifas do imposto, así como a instrución para a súa aplicación, e actualizar as cotas contidas nelas.

Autorízase o Goberno para dictar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e aplicación das tarifas e instrución do imposto.»

Artigo vixésimo sexto. Modificación do artigo 87.

Modifícase o artigo 87, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 87.

Sobre as cotas municipais, provinciais ou nacionais fixadas nas tarifas do imposto aplicarase, en

todo caso, un coeficiente de ponderación, determinado en función do importe neto da cifra de negocios do suxeito pasivo.

O devandito coeficiente determinarase de acordo co seguinte cadro:

Importe neto da cifra de negocios (euros)	Coeficiente
Desde 1.000.000,00 ata 5.000.000,00	1,29
Desde 5.000.000,01 ata 10.000.000,00	1,30
Desde 10.000.000,01 ata 50.000.000,00	1,32
Desde 50.000.000,01 ata 100.000.000,00	1,33
Máis de 100.000.000,00	1,35
Sen cifra neta de negocio	1,31

Para os efectos da aplicación do coeficiente a que se refire este artigo, o importe neto da cifra de negocios do suxeito pasivo será o correspondente ó conxunto de actividades económicas exercidas por el e determinarase de acordo co previsto na alínea c) do punto 1 do artigo 83 desta lei.»

Artigo vixésimo sétimo. Modificación do artigo 88.

Modifícase o artigo 88, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 88.

1. Sobre as cotas modificadas pola aplicación do coeficiente de ponderación previsto no artigo anterior, os concellos poderán establecer unha escala de coeficientes que pondere a situación física do local dentro de cada termo municipal, atendendo á categoría da rúa en que radique.

2. O devandito coeficiente non poderá ser inferior a 0,4 nin superior a 3,8.

3. Para os efectos da fixación do coeficiente de situación, o número de categorías de rúas que debe establecer cada municipio non poderá ser inferior a 2 nin superior a 9.

4. Nos municipios nos que non sexa posible distinguir máis dunha categoría de rúa, non se poderá establecer-lo coeficiente de situación.

5. A diferenza do valor do coeficiente atribuído a unha rúa con respecto ó atribuído á categoría superior ou inferior non poderá ser menor de 0,10.»

Artigo vixésimo oitavo. Modificación do artigo 89.

Modifícase o artigo 89, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 89.

1. Sobre a cota do imposto aplicaranse, en todo caso, as seguintes bonificacións:

a) As cooperativas, así como as unións, federacións e confederacións delas e as sociedades agrarias de transformación terán a bonificación prevista na Lei 20/1990, do 19 de decembro, sobre réxime fiscal das cooperativas.

b) Unha bonificación do 50 por 100 da cota correspondente, para os que inicien o exercicio de calquera actividade profesional, durante os cinco anos de actividade seguintes á conclusión do segundo período impositivo de desenvolvemento dela. O período de aplicación da bonificación caducará transcorridos cinco anos desde a finalización da exención prevista na alínea b) do punto 1 do artigo 83 desta lei.

2. Cando as ordenanzas fiscais así o establezan, aplicaranse as seguintes bonificacións:

a) Unha bonificación de ata o 50 por 100 da cota correspondente, para os que inicien o exercicio de calquera actividade empresarial e tributen por cota municipal, durante os cinco anos de actividade seguintes á conclusión do segundo período impositivo de desenvolvemento dela.

A aplicación da bonificación requirirá que a actividade económica non se exercese anteriormente baixo outra titularidade. Entenderase que a actividade se exerceu anteriormente baixo outra titularidade, entre outros, nos supostos de fusión, escisión ou achega de ramas de actividade.

O período de aplicación da bonificación caducará transcorridos cinco anos desde a finalización da exención prevista na alínea b) do punto 1 do artigo 83 desta lei.

A bonificación aplicarase á cota tributaria, integrada pola cota de tarifa ponderada polo coeficiente establecido no artigo 87 e modificada, se é o caso, polo coeficiente establecido no artigo 88 desta lei. No suposto de resultar aplicable a bonificación a que alude a alínea a) do punto 1 anterior, a bonificación prevista nesta letra aplicarase á cota resultante de aplica-la bonificación da citada alínea a) do punto 1.

b) Unha bonificación por creación de emprego de ata o 50 por 100 da cota correspondente, para os suxeitos pasivos que tributen por cota municipal e que incrementasen a media do seu cadro de traballadores con contrato indefinido durante o período impositivo inmediato anterior ó da aplicación da bonificación, en relación co período anterior a aquel.

A ordenanza fiscal poderá establecer diferentes porcentaxes de bonificación, sen excede-lo límite máximo fixado no parágrafo anterior, en función de cál sexa o incremento medio do cadro de traballadores con contrato indefinido.

A bonificación aplicarase á cota resultante de aplicar, se é o caso, as bonificacións a que se refiren o punto 1 deste artigo e a alínea a) anterior.

c) Unha bonificación de ata o 50 por 100 da cota correspondente para os suxeitos pasivos que tributen por cota municipal e que:

Utilicen ou produzan enerxía a partir de instalacións para o aproveitamento de enerxías renovables ou sistemas de coxeración.

Para estes efectos, consideraranse instalacións para o aproveitamento das enerxías renovables as contempladas e definidas como tales no Plan de Fomento das Enerxías Renovables. Consideraranse sistemas de coxeración os equipos e instalacións que permitan a produción conxunta de electricidade e enerxía térmica útil.

Realicen as súas actividades industriais, desde o inicio da súa actividade ou por traslado posterior, en locais ou instalacións afastadas das zonas máis poboadas do termo municipal.

Establezan un plan de transporte para os seus traballadores que teña por obxecto reduci-lo consumo de enerxía e as emisións causadas polo desprazamento ó lugar do posto de traballo e fomenta-lo emprego dos medios de transporte máis eficientes, como o transporte colectivo ou o compartido.

A bonificación aplicarase á cota resultante de aplicar, se é o caso, as bonificacións a que se refiren o punto 1 deste artigo e as alíneas a) e b) anteriores.

d) Unha bonificación de ata o 50 por 100 da cota correspondente para os suxeitos pasivos que tributen por cota municipal e teñan unha renda ou rendemento neto da actividade económica negativos ou inferiores á cantidade que determine a ordenanza fiscal, a cal poderá fixar diferentes porcentaxes de bonificación e límites en función de cál sexa a división, agrupación ou grupo das tarifas do imposto en que se clasifique a actividade económica realizada.

A bonificación aplicaráselle á cota resultante de aplicar, se é o caso, as bonificacións a que se refiren o punto 1 deste artigo e os parágrafos anteriores deste punto.

3. A ordenanza fiscal correspondente especificará os restantes aspectos substantivos e formais a que se refire o punto anterior. Entre outras materias, a ordenanza fiscal determinará se todas ou algunhas das citadas bonificacións son ou non aplicables simultaneamente.»

Artigo vixésimo noveno. *Modificación do artigo 91.*

Modifícase o punto 2 do artigo 91, que queda redactado nos seguintes termos:

«2. Os suxeitos pasivos estarán obrigados a presentalas correspondentes declaracións censuais de alta manifestando tódolos elementos necesarios para a súa inclusión na matrícula nos termos do artigo 91.1 desta lei e dentro do prazo que regulamentariamente se estableza. A continuación a Administración competente practica-la liquidación correspondente, a cal se lle notificará ó suxeito pasivo, quen deberá efectua-lo ingreso que proceda.

Así mesmo, os suxeitos pasivos estarán obrigados a comunica-las variacións de orde física, económica ou xurídica que se produzan no exercicio das actividades gravadas e que teñan transcendencia para efectos deste imposto, e formalizaranse nos prazos e termos regulamentariamente determinados.

En particular, os suxeitos pasivos ós que non resulte de aplicación a exención prevista na alínea c) do punto 1 do artigo 83 desta lei, deberanlle comunicar á Axencia Estatal de Administración Tributaria o importe neto da súa cifra de negocios. Así mesmo, os suxeitos pasivos deberán comunica-las variacións que se produzan no importe neto da súa cifra de negocios cando tal variación supoña a modificación da aplicación ou non da exención prevista na alínea c) do punto 1 do artigo 83 desta lei ou unha modificación no tramo que haxa que considerar para efectos da aplicación do coeficiente de ponderación previsto no artigo 87 desta lei. O ministro de Facenda establecerá os supostos en que se deberán presentar estas comunicacións, o seu contido e o seu prazo e forma de presentación, así como os supostos en que terán que presentarse por vía telemática.»

Subsección 3.ª Imposto sobre vehículos de tracción mecánica

Artigo trixésimo. *Modificación do artigo 94.*

Modifícase o artigo 94, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 94.

1. Estarán exentos do imposto:

a) Os vehículos oficiais do Estado, das comunidades autónomas e das entidades locais adscritos á defensa nacional ou á seguridade cidadá.

b) Os vehículos de representacións diplomáticas, oficinas consulares, axentes diplomáticos e funcionarios consulares de carreira acreditados en España, que sexan súbditos dos respectivos países, externamente identificados e coa condición de reciprocidade na súa extensión e grao.

Así mesmo, os vehículos dos organismos internacionais con sede ou oficina en España e dos seus funcionarios ou membros con estatuto diplomático.

c) Os vehículos respecto dos cales así se derive do disposto en tratados ou convenios internacionais.

d) As ambulancias e demais vehículos directamente destinados á asistencia sanitaria ou ó traslado de feridos ou enfermos.

e) Os vehículos para persoas de mobilidade reducida a que se refire a letra A do anexo II do Regulamento xeral de vehículos, aprobado polo Real decreto 2822/1998, do 23 de decembro.

Así mesmo, están exentos os vehículos matriculados a nome de minusválidos para o seu uso exclusivo. Esta exención aplicarase entrementes se manteñan as ditas circunstancias, tanto ós vehículos conducidos por persoas con discapacidade coma ós destinados ó seu transporte.

As exencións previstas nos dous parágrafos anteriores non resultarán aplicables ós suxeitos pasivos beneficiarios delas por máis dun vehículo simultaneamente.

Para efectos do disposto neste parágrafo, consideraranse persoas con minusvalidez as que teñan esta condición legal en grao igual ou superior ó 33 por 100.

f) Os autobuses, microbuses e demais vehículos destinados ou adscritos ó servizo de transporte público urbano, sempre que teñan unha capacidade que exceda de nove prazas, incluída a do conductor.

g) Os tractores, remolques, semirremolques e maquinaria provistos de cartilla de inspección agrícola.

2. Para poder aplica-las exencións a que se refiren as alíneas e) e g) do punto 1 deste artigo, os interesados deberán insta-la súa concesión indicando as características do vehículo, a súa matrícula e a causa do beneficio. Declarada a exención pola Administración municipal, expedirase un documento que acredite a súa concesión.

En relación coa exención prevista no segundo parágrafo da alínea e) do punto 1 anterior, o interesado deberá achega-lo certificado da minusvalidez emitido polo órgano competente e xustificalo destino do vehículo ante o concello da imposición, nos termos que este estableza na correspondente ordenanza fiscal.»

Artigo trixésimo primeiro. *Modificación do artigo 96.*

Un. Modifícase o punto 4 do artigo 96, que queda redactado nos seguintes termos:

«4. Os concellos poderán incrementa-las cotas fixadas no punto 1 deste artigo mediante a aplicación sobre elas dun coeficiente, o cal non poderá ser superior a 2.

Os concellos poderán fixar un coeficiente para cada unha das clases de vehículos previstas no cadro de tarifas recollido no punto 1 deste artigo, o cal poderá ser, pola súa vez, diferente para cada un dos tramos fixados en cada clase de vehículo, sen exceder en ningún caso o límite máximo fixado no parágrafo anterior.»

Dous. Modifícase o punto 6 do artigo 96, que queda redactado nos seguintes termos:

«6. As ordenanzas fiscais poderán regular, sobre a cota do imposto, incrementada ou non pola aplicación do coeficiente, as seguintes bonificacións:

a) Unha bonificación de ata o 75 por 100 en función da clase de carburante que consuma o vehículo, en razón á incidencia da combustión do dito carburante no ambiente.

b) Unha bonificación de ata o 75 por 100 en función das características dos motores dos vehículos e a súa incidencia no ambiente.

c) Unha bonificación de ata o 100 por 100 para os vehículos históricos ou aqueles que teñan unha antigüidade mínima de vintecinco anos, contados a partir da data da súa fabricación ou, se esta non se coñece, tomando como tal a da súa primeira matriculación ou, no seu defecto, a data en que o correspondente tipo ou variante se deixou de fabricar.

A regulación dos restantes aspectos substantivos e formais das bonificacións a que se refiren as letras anteriores establecerase na ordenanza fiscal.»

Artigo trixésimo segundo. *Modificación do artigo 100.*

Modifícase o punto 2 do artigo 100, que queda redactado nos seguintes termos:

«2. Os titulares dos vehículos, cando lle comuniquen á Xefatura Provincial de Tráfico a reforma deles, sempre que altere a súa clasificación para efectos deste imposto, así como tamén nos casos de transferencia, de cambio de domicilio que conste no permiso de circulación do vehículo, ou de baixa dos ditos vehículos, deberán acreditar previamente ante a referida xefatura provincial o pagamento do último recibo presentado ó cobramento do imposto, sen prexuízo de que sexa esixible por vía de xestión e inspección o pagamento de tódalas débedas polo dito concepto devengadas, liquidadas, presentadas ó cobramento e non prescritas. Exceptúase da referida obriga de acreditación o suposto das baixas definitivas de vehículos con quince ou máis anos de antigüidade.»

Subsección 4.ª *Imposto sobre construcións, instalacións e obras*

Artigo trixésimo terceiro. *Modificación do artigo 102.*

Modifícase o artigo 102, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 102.

1. Son suxeitos pasivos deste imposto, a título de contribuíntes, as persoas físicas, persoas xurídicas ou entidades do artigo 33 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, que sexan donos da construción, instalación ou obra, sexan ou non propietarios do inmovible sobre o que se realice aquela.

Para os efectos previstos no parágrafo anterior terá a consideración de dono da construción, instalación ou obra quen soporte os gastos ou o custo que comporte a súa realización.

2. No suposto de que a construción, instalación ou obra non sexa realizada polo suxeito pasivo contribuínte terán a condición de suxeitos pasivos

substitutos del os que soliciten as correspondentes licencias ou realicen as construcións, instalacións ou obras.

O substituto poderá esixir do contribuínte o importe da cota tributaria satisfeita.»

Artigo trixésimo cuarto. *Modificación do artigo 103.*

Un. Modifícase o punto 1 do artigo 103, que queda redactado nos seguintes termos:

«1. A base imponible do imposto está constituída polo custo real e efectivo da construción, instalación ou obra, e enténdese por tal, para estes efectos, o custo de execución material daquela.

Non forman parte da base imponible o imposto sobre o valor engadido e demais impostos análogos propios de réximes especiais, as taxas, prezos públicos e demais prestacións patrimoniais de carácter público local relacionadas, se é o caso, coa construción, instalación ou obra, nin tampouco os honorarios de profesionais, o beneficio empresarial do contratista nin calquera outro concepto que non integre, estrictamente, o custo de execución material.»

Dous. Modifícase o punto 3 do artigo 103, que queda redactado nos seguintes termos:

«3. O tipo de gravame do imposto será o fixado por cada concello, sen que o dito tipo poida exceder do 4 por 100.»

Artigo trixésimo quinto. *Modificación do artigo 104.*

Un. Modifícase o punto 2 do artigo 104, que queda redactado nos seguintes termos:

«2. As ordenanzas fiscais poderán regular as seguintes bonificacións sobre a cota do imposto:

a) Unha bonificación de ata o 95 por 100 a favor das construcións, instalacións ou obras que sexan declaradas de especial interese ou utilidade municipal por concorreren circunstancias sociais, culturais, histórico-artísticas ou de fomento do emprego que xustifiquen tal declaración. Corresponderalle a dita declaración ó Pleno da corporación e acordarase, logo de solicitude do suxeito pasivo, por voto favorable da maioría simple dos seus membros.

b) Unha bonificación de ata o 95 por 100 a favor das construcións, instalacións ou obras nas que se incorporen sistemas para o aproveitamento térmico ou eléctrico da enerxía solar para autoconsumo. A aplicación desta bonificación estará condicionada a que as instalacións para produción de calor inclúan colectores que dispoñan da correspondente homologación da Administración competente.

A bonificación prevista nesta letra aplicarase á cota resultante de aplicar, se é o caso, a bonificación a que se refire a alínea a) anterior.

c) Unha bonificación de ata o 50 por 100 a favor das construcións, instalacións ou obras vinculadas ós plans de fomento dos investimentos privados en infraestruturas.

A bonificación prevista nesta letra aplicarase á cota resultante de aplicar, se é o caso, as bonificacións a que se refiren as alíneas a) e b) anteriores.

d) Unha bonificación de ata o 50 por 100 a favor das construcións, instalacións ou obras referentes ás vivendas de protección oficial.

A bonificación prevista neste parágrafo aplicarase á cota resultante de aplicar, se é o caso, as bonificacións a que se refiren os parágrafos anteriores.

e) Unha bonificación de ata o 90 por 100 a favor das construcións, instalacións ou obras que favorezan as condicións de acceso e habitabilidade dos discapacitados.

A bonificación prevista neste parágrafo aplicarase á cota resultante de aplicar, se é o caso, as bonificacións a que se refiren os parágrafos anteriores.

A regulación dos restantes aspectos substantivos e formais das bonificacións a que se refire este punto establecerase na ordenanza fiscal. Entre outras materias, a ordenanza fiscal determinará se todas ou algunhas das citadas bonificacións son ou non aplicables simultaneamente.»

Dous. Engádese un novo punto 5 ó artigo 104, que queda redactado nos seguintes termos:

«5. Os concellos poderán establecer nas súas ordenanzas fiscais sistemas de xestión conxunta e coordinada deste imposto e da taxa correspondente ó outorgamento da licenza.»

Subsección 5.ª Imposto sobre o incremento de valor dos terreos de natureza urbana

Artigo trixésimo sexto. *Modificación do artigo 105.*

Un. Modifícase o punto 2 do artigo 105, que queda redactado nos seguintes termos:

«2. Non está suxeito a este imposto o incremento de valor que experimenten os terreos que teñan a consideración de rústicos para efectos do imposto sobre bens inmobles. En consecuencia con iso, está suxeito o incremento de valor que experimenten os terreos que deban ter a consideración de urbanos, para efectos do dito imposto sobre bens inmobles, con independencia de que estean ou non contemplados como tales no catastro ou no padrón daquel. Para os efectos deste imposto, estará, así mesmo, suxeito a el o incremento de valor que experimenten os terreos integrados nos bens inmobles clasificados como de características especiais para efectos do imposto sobre bens inmobles.»

Dous. Engádese un novo punto 3 ó artigo 105, que quedará redactado nos seguintes termos:

«3. Non se producirá a suxeición ó imposto nos supostos de achegas de bens e dereitos realizadas polos cónxuxes á sociedade conxugal, adxudicacións que ó seu favor e en pagamento delas se verifiquen e transmisións que se fagan ós cónxuxes en pagamento dos seus haberes comúns.

Tampouco se producirá a suxeición ó imposto nos supostos de transmisións de bens inmobles entre cónxuxes ou a favor dos fillos, como consecuencia do cumprimento de sentencias nos casos de nulidade, separación ou divorcio matrimonial, sexa cal sexa o réxime económico matrimonial.»

Artigo trixésimo sétimo. Modificación do artigo 106.

Modifícase o artigo 106, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 106.

1. Estarán exentos deste imposto os incrementos de valor que se manifesten como consecuencia dos seguintes actos:

a) A constitución e transmisión de dereitos de servidume.

b) As transmisións de bens que se encontren dentro do perímetro delimitado como conxunto histórico-artístico, ou fosen declarados individualmente de interese cultural, segundo o establecido na Lei 16/1985, do 25 de xuño, do patrimonio histórico español, cando os seus propietarios ou titulares de dereitos reais acrediten que realizaron ó seu cargo obras de conservación, mellora ou rehabilitación nos ditos inmobles. Para estes efectos, a ordenanza fiscal establecerá os aspectos substantivos e formais da exención.

2. Así mesmo, estarán exentos deste imposto os correspondentes incrementos de valor cando a obriga de satisfacer aquel recaia sobre as seguintes persoas ou entidades:

a) O Estado, as comunidades autónomas e as entidades locais, ás que pertenza o municipio, así como os organismos autónomos do Estado e as entidades de dereito público de análogo carácter das comunidades autónomas e das ditas entidades locais.

b) O municipio da imposición e demais entidades locais integradas ou nas que se integre o dito municipio, así como as súas respectivas entidades de dereito público de análogo carácter ós organismos autónomos do Estado.

c) As institucións que teñan a cualificación de benéficas ou de benéfico-docentes.

d) As entidades xestoras da Seguridade Social e as mutualidades de previsión social reguladas na Lei 30/1995, do 8 de novembro, de ordenación e supervisión dos seguros privados.

e) Os titulares de concesións administrativas revertibles respecto ós terreos afectos a elas.

f) A Cruz Vermella Española.

g) As persoas ou entidades a favor das cales se recoñece a exención en tratados ou convenios internacionais.»

Artigo trixésimo oitavo. Modificación do artigo 108.

Modifícase o artigo 108, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 108.

1. A base imponible deste imposto está constituída polo incremento do valor dos terreos, posto de manifesto no momento do devengo e experimentado ó longo dun período máximo de vinte anos.

Para efectos da determinación da base imponible, deberá terse en conta o valor do terreo no momento do devengo, de acordo co previsto nos puntos 2 e 3 deste artigo, e a porcentaxe que corresponda en función do previsto no seu punto 4.

2. O valor do terreo no momento do devengo resultará do establecido nas seguintes regras:

a) Nas transmisións de terreos, o valor destes no momento do devengo será o que teñan deter-

minado no dito momento para efectos do imposto sobre bens inmobles.

Non obstante, cando o dito valor sexa consecuencia dunha ponencia de valores que non reflicte modificacións de planeamento aprobadas con posterioridade á aprobación da citada ponencia, poderase liquidar provisionalmente este imposto de acordo con el. Nestes casos, na liquidación definitiva aplicarase o valor dos terreos unha vez que se obtivese conforme os procedementos de valoración colectiva que se instrúan, referido á data do devengo. Cando esta data non coincida coa de efectividade dos novos valores catastrais, estes corrixiranse aplicando os coeficientes de actualización que correspondan, establecidos para o efecto nas leis de orzamentos xerais do Estado.

Cando o terreo, mesmo sendo de natureza urbana ou integrado nun ben inmueble de características especiais, no momento do devengo do imposto non teña determinado valor catastral no dito momento, o concello poderá practica-la liquidación cando o referido valor catastral sexa determinado, referindo o dito valor ó momento do devengo.

b) Na constitución e transmisión de dereitos reais de gozo limitativos do dominio, as porcentaxes anuais contidas no punto 4 deste artigo aplicaranse sobre a parte do valor definido na letra anterior que represente, respecto del, o valor dos referidos dereitos calculado mediante a aplicación das normas fixadas para efectos do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados.

c) Na constitución ou transmisión do dereito a elevar unha ou máis plantas sobre un edificio ou terreo, ou do dereito de realiza-la construción baixo solo sen implica-la existencia dun dereito real de superficie, as porcentaxes anuais contidas no punto 4 deste artigo aplicaranse sobre a parte do valor definido na alínea a) que represente, respecto del, o módulo de proporcionalidade fixado na escritura de transmisión ou, no seu defecto, o que resulte de establece-la proporción entre a superficie ou volume das plantas que se van construír en voo ou subsolo e a total superficie ou volume edificadas unha vez construídas aquelas.

d) Nos supostos de expropiacións forzosas, as porcentaxes anuais contidas no punto 4 deste artigo aplicaranse sobre a parte do prezo xusto que corresponda ó valor do terreo, agás que o valor definido na alínea a) do punto 2 anterior fose inferior, caso en que prevalecerá este último sobre o prezo xusto.

3. Cando se modifiquen os valores catastrais como consecuencia dun procedemento de valoración colectiva de carácter xeral, tomarase, como valor do terreo, ou da parte deste que corresponda segundo as regras contidas no punto anterior, o importe que resulte de aplicar ós novos valores catastrais a redución que en cada caso fixen os respectivos concellos. A devandita redución aplicarase respecto de cada un dos cinco primeiros anos de efectividade dos novos valores catastrais.

A redución terá como límite mínimo o 40 por 100 e como límite máximo o 60 por 100, aplicándose, en todo caso, no seu límite máximo nos municipios nos que os concellos non fixen redución ningunha. Os concellos poderán fixar un tipo de redución distinto para cada un dos cinco anos de aplicación da redución.

A redución prevista neste punto non será de aplicación ós supostos nos que os valores catastrais resultantes do procedemento de valoración colec-

tiva a que este se refire sexan inferiores ós ata entón vixentes.

O valor catastral reducido en ningún caso poderá ser inferior ó valor catastral do terreo antes do procedemento de valoración colectiva.

4. Sobre o valor do terreo no momento do devengo, derivado do disposto nos puntos 2 e 3 anteriores, aplicarase a porcentaxe anual que determine cada concello, sen que poida exceder dos límites seguintes:

- a) Período de un ata cinco anos: 3,7.
- b) Período de ata dez anos: 3,5.
- c) Período de ata quince anos: 3,2.
- d) Período de ata vinte anos: 3.

Para determina-la porcentaxe, aplicaranse as regras seguintes:

1.ª O incremento de valor de cada operación gravada polo imposto determinarase consonte a porcentaxe anual fixada polo concello para o período que comprenda o número de anos ó longo dos cales se puxese de manifesto o dito incremento.

2.ª A porcentaxe que se vaia aplicar sobre o valor do terreo no momento do devengo será a resultante de multiplica-la porcentaxe anual aplicable a cada caso concreto polo número de anos ó longo dos cales se puxese de manifesto o incremento do valor.

3.ª Para determina-la porcentaxe anual aplicable a cada operación concreta consonte a regra 1.ª e para determina-lo número de anos polos que se ha de multiplica-la dita porcentaxe anual consonte a regra 2.ª, só se considerarán os anos completos que integren o período de posta de manifesto do incremento de valor, sen que para tales efectos poidan considerarse as fraccións de anos do devandito período.

As porcentaxes anuais fixadas neste punto poderán ser modificadas polas leis de orzamentos xerais do Estado.»

Artigo trixésimo noveno. *Modificación do artigo 109.*

Modifícase o artigo 109, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 109.

1. O tipo de gravame do imposto será o fixado por cada concello, sen que o dito tipo poida exceder do 30 por 100.

Dentro do límite sinalado no parágrafo anterior, os concellos poderán fixar un só tipo de gravame ou un para cada un dos períodos de xeración do incremento de valor indicados no punto 4 do artigo anterior.

2. A cota íntegra do imposto será o resultado de aplicar á base imponible o tipo de gravame.

3. A cota líquida do imposto será o resultado de aplicar sobre a cota íntegra, se é o caso, a bonificación a que se refire o punto seguinte.

4. As ordenanzas fiscais poderán regular unha bonificación de ata o 95 por 100 da cota íntegra do imposto, nas transmisións de terreos, e na transmisión ou constitución de dereitos reais de gozo limitativos do dominio, realizadas a título lucrativo por causa de morte a favor dos descendentes e adoptados, os cónxuxes e os ascendentes e adoptantes.

A regulación dos restantes aspectos substantivos e formais da bonificación a que se refire o parágrafo anterior establecerase na ordenanza fiscal.»

Artigo cuadraxésimo. *Modificación do artigo 111.*

Modifícase o punto 4 do artigo 111, que queda redactado nos seguintes termos:

«4. Os concellos quedan facultados para establecer-lo sistema de autoliquidación polo suxeito pasivo, que levará consigo o ingreso da cota resultante dela dentro dos prazos previstos no punto 2 deste artigo. Respecto das ditas autoliquidacións, o concello correspondente só poderá comprobar que se efectuaron mediante a aplicación correcta das normas reguladoras do imposto, sen que poidan atribuírse valores, bases ou cotas diferentes das resultantes de tales normas.

En ningún caso se poderá esixir-lo imposto en réxime de autoliquidación cando se trate do suposto a que se refire o parágrafo terceiro da alínea a) do punto 2 do artigo 108 desta lei.»

CAPÍTULO II

Participación nos tributos do Estado

Artigo cuadraxésimo primeiro. *Participación dos municipios nos tributos do Estado.*

Dáselle unha nova redacción ó capítulo III do título II, que queda redactado nos seguintes termos:

«TÍTULO II

Recursos dos municipios

CAPÍTULO III A)

Cesión de recadación de impostos do Estado

SECCIÓN 1.ª ALCANCE E CONDICIÓN XERAIS DA CESIÓN

Artigo 112. *Ámbito subxectivo.*

Co alcance e condicións establecidas neste capítulo, cédese na proporción establecida no artigo 112 bis o rendemento obtido polo Estado nos impostos relacionados nel, en favor dos municipios nos que concorra algunha das seguintes condicións:

a) Que sexan capitais de provincia, ou de comunidade autónoma, ou

b) Que teñan poboación de dereito igual ou superior a 75.000 habitantes. Para estes efectos, considerarase a poboación resultante da actualización do padrón municipal de habitantes vixente á entrada en vigor do modelo regulado na presente sección.

Artigo 112 bis. *Obxecto da cesión.*

1. A cada un dos municipios incluídos no ámbito subxectivo antes fixado cederánselle as seguintes porcentaxes dos rendementos que non fosen obxecto de cesión ás comunidades autónomas, obtidos nos impostos estatais que se citan:

a) O 1,6875 por 100 da cota líquida do imposto sobre a renda das persoas físicas.

b) O 1,7897 por 100 da recadación líquida polo imposto sobre o valor engadido imputable a cada municipio.

c) O 2,0454 por 100 da recadación líquida imputable a cada municipio polos impostos especiais sobre a cervexa, sobre o viño e as bebidas fermentadas, sobre produtos intermedios, sobre alcohol e bebidas derivadas, sobre hidrocarburos e sobre elaborados de tabaco.

2. As bases ou rendementos sobre os que se aplicarán as porcentaxes anteriores determinaranse consonte o disposto no artigo 112 ter seguinte.

3. Os municipios non poderán asumir, en ningún caso, competencias normativas, de xestión, liquidación, recadación e inspección dos tributos dos que se lles cede o rendimento, así como tampouco en materia de revisión dos actos dictados en vía de xestión dos ditos tributos, a titularidade e exercicio dos cales lle corresponderá exclusivamente ó Estado.

Artigo 112 ter. *Rendementos sobre os que se aplicarán as porcentaxes obxecto de cesión.*

1. Para os efectos do disposto no punto 1 do artigo anterior, entenderase por importe da cota líquida no imposto sobre a renda das persoas físicas:

1.º A parte estatal das cotas líquidas que os residentes no territorio do municipio consignasen na declaración do imposto sobre a renda das persoas físicas presentada e ingresada dentro dos prazos establecidos pola normativa reguladora do imposto, minorada na parte correspondente das deducións por dobre imposición de dividendos e dobre imposición internacional.

2.º A parte estatal das cotas líquidas dos contribuíntes residentes no territorio do municipio que non estean obrigados a declarar e soliciten devolución, minorada na parte correspondente da dedución por dobre imposición de dividendos.

3.º O resultado de aplica-lo 67 por 100 sobre as retencións soportadas polos contribuíntes residentes no territorio do municipio que non estean obrigados a declarar, que non solicitasen devolución e que obteñan rendas superiores a 6.010,12 euros.

4.º A parte da débeda tributaria que, correspondente ó Estado, sexa ingresada por actas de inspección, liquidacións practicadas pola Administración e declaracións presentadas fóra dos prazos establecidos pola normativa reguladora do imposto. Para estes efectos, entenderase por débeda tributaria a constituída pola cota líquida máis os conceptos a que se refire o punto 2 do artigo 58 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria, con excepción das recargas previstas nas súas alíneas a) e d). Esta partida minorarase no importe das devolucións por ingresos indebidos que deban imputarse ó Estado, incluídos os xuros legais.

2. Para os mesmos efectos sinalados no punto anterior, entenderase por importe de recadación líquida no imposto sobre o valor engadido, nos impostos sobre a cervexa, sobre o viño e as bebidas fermentadas, sobre produtos intermedios, sobre o alcohol e bebidas derivadas, sobre hidrocarburos, e sobre os elaborados do tabaco, a porcentaxe non cedida ás comunidades autónomas do conxunto de ingresos líquidos da Facenda estatal polos conceptos que integran cada un dos ditos impostos, con criterio de caixa, obtidos unha vez descontadas da recadación bruta as devolucións e as transferencias ou axustes (positivos ou negativos) establecidas no concerto e convenio coas facendas forais do País Vasco e Navarra, respectivamente.

Artigo 112 quáter. *Revisión.*

Con carácter cuadrienal, reservarase o conxunto de municipios que se incluírán no modelo de cesión descrito neste capítulo, tendo en conta o cumprimento no momento da revisión dos requisitos establecidos para a delimitación do ámbito subxectivo regulado no artigo 112.

SECCIÓN 2.ª ALCANCE E CONDICIÓN ESPECÍFICAS DA CESIÓN

Artigo 113. *Alcance da cesión e puntos de conexión no imposto sobre a renda das persoas físicas.*

1. Cédese a cada un dos municipios incluídos no ámbito subxectivo do artigo 112 o 1,6875 por 100 do rendimento non cedido ás comunidades autónomas do imposto sobre a renda das persoas físicas producido no seu territorio, definido no punto 1 do artigo 112 ter anterior.

2. Considérase producido no territorio dun municipio o rendimento cedido do imposto sobre a renda das persoas físicas que corresponda a aqueles suxeitos pasivos que teñan a súa residencia habitual nel.

3. Cando os suxeitos pasivos integrados nunha unidade familiar tivesen a súa residencia habitual en municipios distintos e optasen pola tributación conxunta, o rendimento que se cede entenderase producido no territorio do municipio onde teña a súa residencia habitual o membro da dita unidade con maior base liquidable de acordo coas regras de individualización do imposto.

4. Para efectos do disposto neste capítulo, considerarase que as persoas físicas residentes en territorio español o son no territorio dun municipio cando permanezan no seu territorio un maior número de días do período impositivo no imposto sobre a renda das persoas físicas.

Para determina-lo período de permanencia computarase as ausencias temporais.

Agás proba en contrario, considerarase que unha persoa física permanece no territorio dun municipio cando no dito territorio radique a súa vivenda habitual, definíndose esta conforme o disposto na normativa reguladora do imposto sobre a renda das persoas físicas.

5. Cando non fose posible determina-la permanencia a que se refire o punto anterior, considerarase residentes no territorio do municipio onde teña o seu principal centro de intereses, considerarase como tal o territorio onde obteñan a maior parte da base imponible do imposto sobre a renda das persoas físicas, determinada polos seguintes compoñentes de renda:

a) Rendementos do traballo, que se entenderán obtidos onde radique o centro de traballo respectivo, se existe.

b) Rendementos do capital inmobiliario e ganancias patrimoniais derivadas de bens inmóviles, que se entenderán obtidos no lugar en que radiquen estes.

c) Rendementos derivados de actividades económicas, xa sexan empresariais ou profesionais, que se entenderán obtidos onde radique o centro de xestión de cada unha delas.

d) Bases imputadas no réxime de transparencia profesional, que se entenderán obtidas no lugar no que se desenvolva a actividade profesional.

6. Cando non poida determinarse a residencia conforme os criterios establecidos nos dous puntos anteriores, considerarase residentes no lugar da súa última residencia declarada para efectos do imposto sobre a renda das persoas físicas.

7. As persoas físicas residentes en territorio español que non permanezan no dito territorio máis de cento oitenta e tres días durante o ano natural, considerarase residentes no territorio do municipio en que radique o núcleo principal ou a base

das súas actividades ou dos seus intereses económicos.

8. As persoas físicas residentes en territorio español por aplicación da presunción prevista no parágrafo segundo do artigo 9.1.b) da Lei 40/1998, do 9 de decembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas, consideraranse residentes no territorio do municipio no que residen habitualmente o cónxuxe non separado legalmente e os fillos menores de idade que dependan delas.

Artigo 113 bis. *Alcance da cesión e punto de conexión no imposto sobre o valor engadido.*

1. Cédese a cada un dos municipios incluídos no ámbito subxectivo definido no artigo 112 o 1,7897 por 100 do rendimento non cedido ás comunidades autónomas do imposto sobre o valor engadido que se impute producido no seu territorio.

2. Esta imputación determinarase mediante a aplicación do índice de consumo da comunidade autónoma á que pertenza cada municipio á recadación líquida que corresponda ó Estado, nos termos do punto 2 do artigo 112 ter anterior, ponderando o resultado pola representatividade, no ámbito da respectiva comunidade autónoma, da poboación de dereito do municipio, nos seguintes termos:

$$\text{PIVE}_t^m = 0,017897 \times \text{RLIVE}_t \times \text{IC}_t^i \times (\text{P}_t^m / \text{P}_t^i)$$

Representando:

O termo PIVE_t^m , o importe do rendimento do imposto sobre o valor engadido cedido ó municipio m no ano t.

O termo RLIVE_t , a recadación líquida polo imposto sobre o valor engadido correspondente ó Estado no ano t, que non fose obxecto de cesión ás comunidades autónomas.

O termo IC_t^i , o índice de consumo territorial certificado polo Instituto Nacional de Estatística e elaborado para efectos da asignación do imposto sobre o valor engadido por comunidades autónomas, determinado para a comunidade autónoma i á que pertence o municipio m, para o ano t.

Os termos P_t^m e P_t^i , as poboacións de dereito do municipio m e da comunidade autónoma i, respectivamente, segundo a actualización do padrón municipal de habitantes vixente a 31 de decembro do ano t.

Artigo 113 ter. *Alcance da cesión e punto de conexión nos impostos especiais sobre fabricación.*

1. Cédese a cada un dos municipios incluídos no ámbito subxectivo definido no artigo 112 o 2,0454 por 100 dos rendementos non cedidos ás comunidades autónomas dos impostos sobre a cervexa, sobre o viño e as bebidas fermentadas, sobre produtos intermedios, sobre o alcohol e as bebidas derivadas.

2. En canto ós impostos sobre a cervexa, sobre o viño e as bebidas fermentadas, sobre produtos intermedios e sobre o alcohol e as bebidas derivadas, esta imputación determinarase mediante a aplicación do índice de consumo territorial da comunidade autónoma á que pertenza cada municipio á recadación líquida que corresponda ó Estado, nos termos do punto 2 do artigo 112 ter anterior, por cada un dos impostos especiais citados, ponderando o resultado pola representatividade, no ámbito da respectiva comunidade autónoma, da poboación de dereito do municipio.

Polo que se refire ós impostos citados no parágrafo anterior, o método de cálculo virá determinado pola seguinte formulación:

$$\text{PIIEE}(h)_t^m = 0,020454 \times \text{RLIIEE}(h)_t \times \text{IC}_t^i(h) \times (\text{P}_t^m / \text{P}_t^i)$$

Representando:

O termo $\text{PIIEE}(h)_t^m$, o importe do rendimento cedido polo imposto especial h ó municipio m no ano t. Correspondendo h ós impostos ós que se refire este punto.

O termo $\text{RLIIEE}(h)_t$, a recadación líquida polo imposto especial h correspondente ó Estado no ano t, que non fose obxecto de cesión ás comunidades autónomas.

O termo $\text{IC}_t^i(h)$, o índice de consumo territorial, certificado polo Instituto Nacional de Estatística, da comunidade autónoma i á que pertence o municipio m, para o ano t, e elaborado para efectos da asignación do imposto especial h por comunidades autónomas.

Os termos P_t^m e P_t^i , as poboacións de dereito do municipio m e da comunidade autónoma i, respectivamente, segundo a actualización do padrón municipal de habitantes vixente a 31 de decembro do ano t.

3. Para os efectos do disposto no punto 1 anterior, considerarase producido no territorio dun municipio o rendimento cedido do imposto sobre hidrocarburos que corresponda ó índice das entregas de gasolinas, gasóleos e fuelóleos no termo municipal respectivo, segundo datos do Ministerio de Economía, ponderadas polos correspondentes tipos impositivos.

Así mesmo, considerarase producido no territorio dun municipio o rendimento cedido do imposto sobre os elaborados do tabaco que corresponda ó índice de vendas a expendedorías de tabaco no termo municipal respectivo, segundo datos do Comisionado para o Mercado de Tabacos, ponderadas polos correspondentes tipos impositivos.

CAPÍTULO III B)

Participación dos municipios nos tributos do Estado

SECCIÓN 1.ª FONDO COMPLEMENTARIO DE FINANCIAMENTO

Artigo 114. *Ámbito subxectivo.*

Participarán nos tributos do Estado consonte o modelo descrito nesta sección os municipios ós que se refire o artigo 112 desta lei.

Artigo 114 bis. *Regra xeral para determinar a participación no Fondo Complementario de Financiamento.*

A participación no Fondo Complementario de Financiamento determinarase, para cada exercicio e para cada municipio, aplicando un índice de evolución á participación que lle corresponda, por este concepto, no ano base do novo modelo, segundo esta fórmula xeral:

$$\text{PFC}_t^m = \text{PFC}_{2004}^m \times \text{IE}_{t/2004}$$

Sendo:

PFC_t^m e PFC_{2004}^m , a participación no Fondo Complementario de Financiamento do municipio m no ano t e no ano 2004, respectivamente.

$\text{IE}_{t/2004}$, o índice de evolución entre o ano base e o ano t.

Para estes efectos, entenderase por ano base o primeiro de aplicación deste modelo, é dicir, o ano 2004.

Artigo 114 ter. *Regra para determina-la participación no Fondo Complementario de Financiamento do ano base.*

1. A participación no Fondo Complementario de Financiamento correspondente ó ano base calcularase deducindo o importe correspondente á cesión do rendemento de impostos estatais, consonte o disposto no capítulo III A) deste título, da participación total que resultaría de incrementa-la participación en tributos do Estado do ano 2003 no índice de evolución establecido consonte o disposto no artigo 114 quáter:

$$PIE_{2004}^m = PIE_{2003}^m \times IE_{2004/2003}$$

$$PFC_{2004}^m = PIE_{2004}^m \text{ PIRPF}_{2004}^m - PIVE_{2004}^m - \sum \text{PIIEE}(h)_{2004}^m$$

Representando:

PIE_{2003}^m e PIE_{2004}^m , a participación total nos ingresos do Estado correspondente ó municipio m no último ano de aplicación do modelo anterior, ano 2003, e no ano base do novo modelo, ano 2004, respectivamente.

$IE_{2004/2003}$, o índice de evolución entre os anos 2003 e 2004.

PFC_{2004}^m , a participación do municipio m no Fondo Complementario de Financiamento no ano 2004.

$PIRPF_{2004}^m$, $PIVE_{2004}^m$ e $\sum \text{PIIEE}(h)_{2004}^m$, importes dos rendementos cedidos ó municipio m en relación cos impostos sobre a renda das persoas físicas, sobre o valor engadido e co conxunto de impostos especiais sobre fabricación correspondentes ó ano 2004 e determinadas consonte o disposto nos artigos 113, 113 bis e 113 ter.

2. A participación en tributos do Estado do ano 2003 entenderase para estes efectos en termos brutos, incluíndo, en relación con cada un destes municipios, tódolos elementos e considerando as particularidades ós que se fai referencia nos puntos dous, tres, catro e cinco do artigo 65 e no punto tres do artigo 72 da Lei 52/2002, do 30 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para 2003.

Artigo 114 quáter. *Índice de evolución.*

O índice de evolución determinarase, en todo caso, polo incremento que experimenten os ingresos tributarios do Estado (ITE) entre o ano ó que corresponda a participación e o ano base, nos seguintes termos:

$$IE_{t/2004} = ITE_t / ITE_{2004}$$

Os ingresos tributarios do Estado (ITE) están constituídos pola recadación estatal, excluída a susceptible de cesión ás comunidades autónomas, polo imposto sobre a renda das persoas físicas, o imposto sobre o valor engadido e os impostos especiais sobre a cervexa, sobre o viño e as bebidas fermentadas, sobre produtos intermedios, sobre o alcohol e as bebidas derivadas, sobre hidrocarburos e sobre os elaborados de tabaco. Para a súa concreción seguirase o disposto na Lei 21/2001, do 27 de decembro, pola que se regulan as medidas fiscais e administrativas do novo sistema de financiamento das comunidades autónomas de réxime común e cidades con estatuto de autonomía.

SECCIÓN 2.ª PARTICIPACIÓN DO RESTO DE MUNICIPIOS

Artigo 115. *Ámbito subxectivo.*

Participarán en tributos do Estado consonte o modelo descrito nesta sección os municipios non incluídos no artigo 112 desta lei.

Artigo 115 bis. *Determinación do importe total da participación.*

1. A participación total para cada exercicio determinarase aplicando un índice de evolución á correspondente ó ano base, nos seguintes termos:

$$PIE_t^* = PIE_{2004}^* \times IE_{t/2004}$$

Sendo:

PIE_t^* e PIE_{2004}^* , a participación total en ingresos do Estado no ano t e no ano 2004, respectivamente, correspondente ós municipios ós que se lles aplica este modelo.

$IE_{t/2004}$, o índice de evolución entre o ano base e o ano t.

2. Para estes efectos, o índice de evolución determinarase polo incremento que experimenten os ingresos tributarios do Estado entre o ano ó que corresponda a participación e o ano base, nos termos do artigo 114 quáter anterior, é dicir

$$IE_{t/2004} = ITE_t / ITE_{2004}$$

3. A participación total correspondente ó ano base determinarase incrementando no dito índice de evolución a participación en tributos do Estado que resulte en 2003 para o conxunto de municipios mencionados no artigo anterior.

$$PIE_{2004}^* = PIE_{2003}^* \times \Delta ITE_{2004/2003}$$

4. A participación en tributos do Estado do ano 2003 entenderase para estes efectos en termos brutos, incluíndo, en relación co citado grupo de municipios, tódolos elementos e considerando as particularidades ás que se fai referencia nos puntos dous, tres, catro e cinco do artigo 65 da Lei 52/2002, do 30 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para 2003.

Artigo 115 ter. *Distribución do importe total da participación.*

1. A participación total determinada consonte o disposto no anterior artigo distribuirase entre os municipios incluídos neste modelo de financiamento consonte os seguintes criterios:

a) O 75 por 100 en función do número de habitantes de dereito de cada municipio, segundo as cifras de poboación aprobadas polo Goberno, que figuren no último padrón municipal vixente, ponderadas polos seguintes coeficientes multiplicadores:

Estrato	Número de habitantes	Coefficientes
1	De máis de 50.000	1,40
2	De 20.001 a 50.000	1,30
3	De 5.001 a 20.000	1,17
4	Ata 5.000	1,00

b) O 12,5 por 100 en función do esforzo fiscal medio de cada municipio obtido no segundo exercicio anterior ó da Lei de orzamentos xerais do Estado correspondente, ponderado polo número de habitantes de dereito.

Para estes efectos, entenderase por esforzo fiscal medio de cada municipio o que para cada exercicio determinen as leis de orzamentos xerais do Estado en función da aplicación que polos municipios se faga dos tributos contidos nesta lei.

c) O 12,5 por 100 en función do inverso da capacidade tributaria nos termos que establezan as leis de orzamentos xerais do Estado.

2. En ningún caso, o financiamento de ningún municipio, determinado consonte o disposto nesta sección, poderá ser inferior ó que resulte, en termos brutos, da liquidación definitiva da participación nos tributos do Estado do ano 2003, entendéndose esta nos mesmos termos recollidos no último punto do artigo precedente. Da aplicación desta regra non se poderá derivar, para cada exercicio, un importe total superior ó que resulte do disposto no artigo 115 bis desta lei.

Artigo 115 quáter. *Municipios turísticos.*

1. Consideraranse municipios turísticos, para efectos do disposto neste artigo, aqueles que, encontrándose comprendidos no ámbito subxectivo que se define no artigo 115, cumplan, ademais, dúas condicións:

a) Teren unha poboación de dereito superior a 20.000 habitantes.

b) Que o número de vivendas de segunda residencia supere o número de vivendas principais, de acordo cos datos oficiais do último censo de edificios e vivendas.

2. A participación dos municipios turísticos nos tributos do Estado dividirase en dúas partes:

a) Cesión de recadación dos impostos sobre hidrocarburos e sobre os elaborados do tabaco, na forma disposta no punto seguinte.

b) Participación nos tributos do Estado, na forma disposta no punto 4 seguinte.

3. A cada un dos municipios turísticos cedérasele o 2,0454 por 100 dos rendementos que non fosen obxecto de cesión ás comunidades autónomas polos impostos sobre hidrocarburos e sobre os elaborados do tabaco.

Para estes efectos, entenderase por rendimento cedido a recadación líquida imputable a cada municipio polos impostos sobre hidrocarburos e sobre os elaborados do tabaco que non fosen obxecto de cesión ás comunidades autónomas.

As bases ou rendementos sobre os que se aplicará a porcentaxe, así como o alcance e condicións específicas da cesión, determinaranse consonte o disposto no punto 2 do artigo 112 ter e o artigo 113 ter, respectivamente. Os municipios turísticos seralles de aplicación o disposto no punto 3 do artigo 112 bis.

4. Unha vez efectuado o reparto da participación nos tributos do Estado na forma disposta no punto 1 do artigo 115 ter, a participación individual de cada municipio turístico reducirase na contía resultante de evolucionar, co índice definido no punto 2 do artigo 115 bis, a contía da cesión da recadación dos impostos sobre hidrocarburos e sobre os elaborados do tabaco calculada no ano base 2004 para o dito municipio.

A participación nos tributos do Estado, reducida na forma descrita no parágrafo anterior, incrementarase na contía calculada da cesión da recadación dos impostos sobre hidrocarburos e sobre os elaborados do tabaco que corresponda para o ano de que se trate.

SECCIÓN 3.ª REVISIÓN DO MODELO DESCRITO NESTE CAPÍTULO

Artigo 116. *Revisión.*

Con carácter cuadrienal, revisarase o conxunto de municipios que se incluírán en cada un dos modelos regulados nas dúas seccións anteriores, tendo en conta o cumprimento no momento da revisión dos requisitos establecidos para a delimitación dos ámbitos subxectivos regulados nos artigos 114 e 115.»

Artigo cuadraxésimo segundo. *Recargas das provincias.*

Modifícase o punto 2 do artigo 124 da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, que quedará redactado como segue:

«2. A devandita recarga esixiráselles ós mesmos suxeitos pasivos e nos mesmos casos contemplados na normativa reguladora do imposto e consistirá nunha porcentaxe única que recaerá sobre as cotas municipais modificadas pola aplicación do coeficiente de ponderación previsto no artigo 87 desta lei e o seu tipo non poderá ser superior ó 40 por 100.»

Artigo cuadraxésimo terceiro. *Participación das provincias nos tributos do Estado.*

Dáselle unha nova redacción ó capítulo III do título III, que quedará redactado nos seguintes termos:

«TÍTULO III

Recursos das provincias

CAPÍTULO III A)

Cesión de recadación de impostos do Estado

SECCIÓN 1.ª ALCANCE E CONDICIÓN XERAIS DA CESIÓN

Artigo 125. *Ámbito subxectivo.*

Co alcance e condicións establecidas neste capítulo, cédeuse, na proporción establecida no artigo 125 bis desta lei, o rendimento obtido polo Estado nos impostos relacionados nel, en favor das provincias así como das comunidades autónomas uniprovinciais que, á entrada en vigor desta lei, non integrasen a súa participación en tributos do Estado como entidade análoga ás provincias na que lles puidese corresponder consonte a súa natureza institucional como comunidade autónoma.

Artigo 125 bis. *Obxecto da cesión.*

1. A cada unha das provincias e entes asimilados incluídos no ámbito subxectivo antes fixado cederáselle as seguintes porcentaxes dos rendementos que non fosen obxecto de cesión ás comunidades autónomas, obtidas nos impostos estatais que se citan:

a) O 0,9936 por 100 da cota líquida do imposto sobre a renda das persoas físicas.

b) O 1,0538 por 100 da recadación líquida polo imposto sobre o valor engadido imputable a cada provincia ou ente asimilado.

c) O 1,2044 por 100 da recadación líquida imputable a cada provincia ou ente asimilado polos impostos especiais sobre a cervexa, sobre o viño e as bebidas fermentadas, sobre produtos intermedios, sobre o alcohol e as bebidas derivadas, sobre hidrocarburos e sobre os elaborados do tabaco.

2. As bases ou rendementos sobre os que se aplicarán as porcentaxes anteriores determinaranse consonte o disposto no artigo 112 ter para os municipios, debendo entenderse feitas ás provincias as referencias que o dito precepto realice ós municipios.

3. As provincias e entes asimilados non poderán asumir, en ningún caso, competencias normativas, de xestión, liquidación, recadación e inspección dos tributos dos que se lles cede o rendimento, así como tampouco en materia de revisión dos actos dictados en vía de xestión dos ditos tributos, a titularidade e exercicio dos cales lle corresponde exclusivamente ó Estado.

SECCIÓN 2.ª ALCANCE E CONDICIÓNES ESPECÍFICAS DA CESIÓN

Artigo 125 ter. *Alcance da cesión e puntos de conexión no imposto sobre a renda das persoas físicas.*

1. Cédese a cada unha das provincias e entes asimilados incluídos no ámbito subxectivo do artigo 125 o 0,9936 por 100 do rendimento non cedido ás comunidades autónomas do imposto sobre a renda das persoas físicas producido no seu territorio, definido no punto 1 do artigo 112 ter desta lei. As mencións que neste último artigo se realizan ós municipios entenderanse feitas ás provincias e entes asimilados.

2. Considérase producido no territorio dunha provincia ou ente asimilado o rendimento cedido do imposto sobre a renda das persoas físicas que corresponda a aqueles suxeitos pasivos que teñan a súa residencia habitual nel.

3. En canto á regra xeral de determinación da residencia habitual das persoas físicas, presuncións e normas aplicables en supostos específicos, seguirase o disposto nos puntos 3 a 8 do artigo 113 desta lei. Entenderanse realizadas ás provincias e entes asimilados as referencias que estes puntos inclúan ós municipios.

Artigo 125 quáter. *Alcance da cesión e punto de conexión no imposto sobre o valor engadido.*

1. Cédese a cada unha das provincias e entes asimilados incluídos no ámbito subxectivo do artigo 125 o 1,0538 por 100 do rendimento non cedido ás comunidades autónomas do imposto sobre o valor engadido que se impute producido no seu territorio.

2. Esta imputación determinarase mediante a aplicación do índice de consumo territorial da comunidade autónoma á que pertenza cada provincia e ente asimilado á recadación líquida que corresponda ó Estado, nos termos do punto 2 do artigo 112 ter desta lei, ponderando o resultado pola representatividade, no ámbito da respectiva comunidade autónoma, da poboación de dereito da provincia e ente asimilado, nos seguintes termos:

$$\text{PIVE}_t^p = 0,010538 \times \text{RLIVE}_t \times \text{IC}_t^i \times (P_t^p / P_t^i)$$

Representando:

O termo PIVE_t^p , o importe do rendimento do imposto sobre o valor engadido cedido á provincia p no ano t.

O termo RLIVE_t , a recadación líquida polo imposto sobre o valor engadido correspondente ó Estado no ano t, que non fose obxecto de cesión ás comunidades autónomas.

O termo IC_t^i , o índice de consumo territorial certificado polo Instituto Nacional de Estatística e ela-

borado para efectos da asignación do imposto sobre o valor engadido por comunidades autónomas, determinado para a comunidade autónoma i á que pertence a provincia p, para o ano t.

3. Os termos P_t^p e P_t^i , as poboacións de dereito da provincia p e da comunidade autónoma i, respectivamente, segundo a actualización do padrón municipal de habitantes vixente a 31 de decembro do ano t.

Artigo 125 quinquies. *Alcance da cesión e punto de conexión nos impostos especiais sobre fabricación.*

1. Cédese a cada unha das provincias e entes asimilados incluídos no ámbito subxectivo do artigo 125 o 1,2044 por 100 dos rendementos non cedidos ás comunidades autónomas dos impostos sobre a cervexa, sobre o viño e as bebidas fermentadas, sobre produtos intermedios, sobre o alcohol e as bebidas derivadas, sobre hidrocarburos e sobre os elaborados de tabaco que se imputen producidos no seu territorio.

2. En canto ós impostos sobre a cervexa, sobre o viño e as bebidas fermentadas, sobre produtos intermedios e sobre o alcohol e as bebidas derivadas, esta imputación determinarase mediante a aplicación do índice de consumo territorial da comunidade autónoma á que pertenza cada provincia á recadación líquida que corresponda ó Estado, nos termos do punto 2 do artigo 112 ter desta lei, por cada un dos impostos especiais citados, ponderando o resultado pola representatividade, no ámbito da respectiva comunidade autónoma, da poboación de dereito da provincia. O método de cálculo virá determinado pola seguinte formulación:

$$\text{PIIEE}(h)_t^p = 0,012044 \times \text{RL IIEE}(h)_t \times \text{IC}_t^i(h) \times (P_t^p / P_t^i)$$

Representando:

O termo $\text{PIIEE}(h)_t^p$, o importe do rendimento cedido polo imposto especial h á provincia p no ano t. Correspondendo h ós impostos ós que se refire este punto.

O termo $\text{RL IIEE}(h)_t$, a recadación líquida polo imposto especial h correspondente ó Estado no ano t, que non fose obxecto de cesión ás comunidades autónomas.

O termo $\text{IC}_t^i(h)$, o índice de consumo territorial, certificado polo Instituto Nacional de Estatística, da comunidade autónoma i á que pertence a provincia p, para o ano t, e elaborado para efectos da asignación do imposto especial h por comunidades autónomas.

Os termos P_t^p e P_t^i , as poboacións de dereito da provincia p e da comunidade autónoma i, respectivamente, segundo a actualización do padrón municipal de habitantes vixente a 31 de decembro do ano t.

3. Considerarase producido no territorio dunha provincia ou ente asimilado o rendimento cedido do imposto sobre hidrocarburos que corresponda ó índice das entregas de gasolinas, gasóleos e fuelóleos no dito territorio, segundo datos do Ministerio de Economía, ponderadas polos correspondentes tipos impositivos.

Así mesmo, considerarase producido no territorio dunha provincia ou ente asimilado o rendimento cedido do imposto sobre os elaborados do tabaco que corresponda ó índice de vendas a expendedorías de tabaco no dito territorio, segundo datos do Comisionado para o Mercado de Tabacos, ponderadas polos correspondentes tipos impositivos.

CAPÍTULO III.B)

Participación das provincias nos tributos do EstadoSECCIÓN 1.ª PARTICIPACIÓN NO FONDO COMPLEMENTARIO DE FINANCIAMENTOArtigo 126. *Ámbito subxectivo.*

Participarán no modelo regulado nesta sección as provincias, así como as comunidades autónomas uniprovinciais, que, á entrada en vigor desta lei, non integrasen a súa participación en tributos do Estado como entidade análoga ás provincias na que lles puidese corresponder consonte a súa natureza institucional como Comunidade Autónoma, ás que se fixo referencia no artigo 125 desta lei.

Artigo 126 bis. *Regra xeral para determina-la participación no Fondo Complementario de Financiamento.*

A participación no Fondo Complementario de Financiamento determinarase, para cada exercicio e para cada provincia, aplicando un índice de evolución á participación que lle corresponda, por este concepto, no ano base do novo modelo, nos mesmos termos establecidos para os municipios no artigo 114 bis desta lei.

Para estes efectos, entenderase por ano base o primeiro de aplicación deste modelo, é dicir, o ano 2004.

Artigo 126 ter. *Regra para determina-la participación no Fondo Complementario de Financiamento correspondente ó ano base.*

1. A participación no Fondo Complementario de Financiamento correspondente ó ano base calcularase deducindo o importe que resulte do bloque de participación definido no punto anterior da participación total que resulte de incrementa-la participación en tributos do Estado do ano 2003 no índice de evolución establecido para os municipios, todo iso nos mesmos termos recollidos no punto 1 do artigo 114 ter desta lei.

2. A participación en tributos do Estado do ano 2003 entenderase para estes efectos en termos brutos, incluíndo, en relación con cada unha das entidades ás que se refire esta sección, tódolos elementos e considerando as particularidades ás que se fai referencia nos puntos catro e seis do artigo 66 da Lei de orzamentos xerais do Estado para 2003.

Artigo 126 quáter. *Índice de evolución.*

O índice de evolución determinarase, en todo caso, polo incremento que experimenten os ingresos tributarios do Estado (ITE) entre o ano ó que corresponda a participación e o ano base, en idénticos termos ós definidos para os municipios, no artigo 114 quáter desta lei.

SECCIÓN 2.ª FINANCIAMENTO DA ASISTENCIA SANITARIAArtigo 126 quinquies. *Financiamento da asistencia sanitaria.*

1. Os orzamentos xerais do Estado incluírán un crédito para lles dar cobertura ás asignacións destinadas ás entidades referidas no artigo 126 anterior para o mantemento dos seus centros sanitarios de carácter non psiquiátrico.

2. Estas contías determinaranse para cada exercicio e para cada entidade aplicando o índice de evolución definido no artigo 126 quáter desta

Lei ó financiamento que, por este concepto, lles corresponda no ano base.

3. A participación das citadas entidades, correspondente ó ano base, determinarase incrementando no dito índice de evolución a participación en tributos do Estado que resulte ó seu favor en 2003 por este mesmo concepto, determinada consonte o disposto no punto tres do artigo 66 da Lei 52/2002, do 30 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para 2003.

SECCIÓN 3.ª PARTICIPACIÓN DO RESTO DE PROVINCIAS E ENTES ASIMILADOSArtigo 127. *Ámbito subxectivo.*

Participarán en tributos do Estado consonte o modelo descrito nesta sección as entidades non incluídas no artigo 125 desta lei.

Artigo 127 bis. *Determinación do importe da participación.*

1. A participación de cada unha das entidades citadas no artigo precedente, para cada exercicio, determinarase aplicando un índice de evolución á correspondente ó ano base.

Para estes efectos, o índice de evolución determinarase polo incremento que experimenten os ingresos tributarios do Estado entre o ano ó que corresponda a participación e o ano base, nos termos do artigo 114 quáter desta lei.

2. A participación das citadas entidades, correspondente ó ano base, determinarase incrementando no dito índice de evolución a participación en tributos do Estado que lles corresponda en 2003 en concepto de financiamento incondicionada, calculada segundo o disposto nos puntos catro, cinco e sete do artigo 66 da Lei 52/2002, do 30 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para 2003.»

Artigo cuadraxésimo cuarto. Disposicións especiais en relación coas entidades locais canarias.

O capítulo II do título V da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, queda redactado nos seguintes termos:

«CAPÍTULO II
Canarias

Artigo 139.

As entidades locais canarias disporán dos recursos regulados nesta lei sen prexuízo das peculiaridades previstas na lexislación do réxime económico e fiscal de Canarias.

En concreto, ós municipios das illas Canarias ós que se refire o artigo 112 desta lei, así como ós cabidos insulares, unicamente se lles cederá a porcentaxe correspondente ó imposto sobre a renda das persoas físicas e dos impostos especiais sobre cervexa, sobre produtos intermedios e sobre alcohol e as bebidas derivadas e, en consecuencia, estas contías son as únicas que serán obxecto de dedución para efectos do disposto nos artigos 114 ter e 126 ter desta lei.»

Disposición adicional primeira. Esfuerzo fiscal.

As bases impositivas do imposto sobre bens inmobles que cumpra considerar no cálculo do esforzo fiscal, para efectos de distribuí-lo financiamento por porcentaxe de

participación nos tributos do Estado a favor dos concellos, corresponderanse co importe dos valores catastrais minorados na contía da redución establecida nesta lei que, se é o caso, corresponda ós inmobles do municipio en cada exercicio económico.

Disposición adicional segunda. *Referencias no imposto sobre actividades económicas.*

Tódalas referencias normativas efectuadas ó coeficiente e ó índice de situación regulados mediante a anterior redacción dos artigos 88 e 89 da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, entenderanse efectuadas ó coeficiente regulado no artigo 88 da dita Lei 39/1988, na redacción dada a el por esta lei.

Disposición adicional terceira. *Beneficios fiscais.*

Para efectos do establecido nesta lei, non será de aplicación o disposto no primeiro parágrafo do punto 2 do artigo 9 da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais.

O disposto no parágrafo anterior non se estenderá a aqueles supostos de beneficios fiscais en relación cos cales a normativa vixente si prevé na actualidade a realización de compensacións económicas por parte do Estado.

Disposición adicional cuarta. *Tarifas e instrucción do imposto sobre actividades económicas.*

As tarifas de instrucción do imposto sobre actividades económicas, aprobadas polo Real decreto legislativo 1175/1990, do 28 de setembro, e o Real decreto legislativo 1259/1991, do 2 de agosto, continuaranse aplicando, sen prexuízo do disposto nas alíneas b) e c) do punto 1 da disposición derogatoria desta lei, coas seguintes modificacións:

a) Naqueles supostos nos cales a cota de tarifa prevista no Real decreto legislativo 1175/1990 veña determinada, entre outros, polo elemento tributario «número de obreiros», como unha cantidade fixa que se vaia satisfacer por cada obreiro, non se aplicará a parte da cota correspondente ó dito elemento tributario.

b) Modifícase o grupo 069 da sección primeira das tarifas aprobadas polo Real decreto legislativo 1175/1990, que quedará redactado nos seguintes termos:

«Grupo 069. Outras explotacións gandeiras.

Cota de 66,95 euros.

Nota: este grupo comprende as explotacións gandeiras non especificadas nesta división, tales como as de sericultura, cría de animais para peletería, cría de caza en cativeiro, cría de animais de laboratorio, caracois, etc.»

c) Modifícase o grupo 761 da sección primeira das tarifas aprobadas polo Real decreto legislativo 1175/1990, que quedará redactado nos seguintes termos:

«Grupo 761. Servicios telefónicos.

Epígrafe 761.1. Servicio de telefonía fixa.

Cota:

Cota mínima municipal de:

por cada 1.000 abonados ou fracción: 62,20 euros.

Cota provincial de:

por cada 1.000 abonados ou fracción: 137,48 euros.

Cota nacional de:

por cada 1.000 abonados ou fracción: 137,48 euros.

Epígrafe 761.2. Servicio de telefonía móbil.

Cota nacional de:

por cada 1.000 abonados ou fracción: 632,11 euros;

por cada antena: 649,16 euros.

Notas:

1.ª) Para efectos do cálculo do número de abonados consideraranse tódolos clientes de cada operador de telefonía móbil.

2.ª) Entenderase por antena de telefonía móbil, o conxunto de equipos e sistemas radiantes (incluíndo os elementos de infraestrutura necesarios para o seu soporte e aloxamento), integrantes dun sistema de telefonía móbil, en cada unha das súas modalidades, que lles permite ós abonados do dito servicio acceder á rede do operador e ós servicios por ela soportados. Para estes efectos, consideraranse exclusivamente as antenas de telefonía móbil con potencia radiada aparente superior a 10 vatios.»

d) Modifícanse o título e a nota do grupo 912 da sección primeira das tarifas aprobadas polo Real decreto legislativo 1175/1990, nos seguintes termos:

«Grupo 912. Servicios forestais e servicios relacionados coa pesca e a acuicultura.

Nota: este grupo comprende os servicios forestais prestados por persoas ou entidades distintas dos titulares das explotacións e que normalmente se realizan na mesma explotación, tales como loita contra pragas, defensa contra incendios, etc., así como os servicios relacionados coa pesca e a acuicultura prestados por persoas ou entidades distintas dos titulares das explotacións.»

e) Suprímese o grupo 913, «Servicios relacionados coa pesca e a acuicultura», da sección primeira das tarifas aprobadas polo Real decreto legislativo 1175/1990.

f) Para efectos da determinación do elemento tributario «superficie dos locais» non só non se computará, senón que se deducirá especificamente da superficie correspondente ós elementos directamente afectos á actividade gravada:

A superficie destinada a gardería ou coidado de fillos do persoal ou clientes do suxeito pasivo.

A superficie destinada a actividades socioculturais do persoal do suxeito pasivo.

O disposto neste parágrafo tamén se aplicará para efectos da determinación daquelas cotas para o cálculo das cales as tarifas do imposto teñan en conta expresamente, como elemento tributario, a superficie dos locais, computada en metros cadrados, nos que se exercen as actividades correspondentes.

A superficie que haxa que deducir en virtude do disposto nesta letra non poderá exceder do 10 por 100 da superficie computable correspondente ós elementos directamente afectos á actividade gravada.

g) Os suxeitos pasivos cunha situación respecto do imposto sobre actividades económicas que resulte afectada polas modificacións establecidas nas alíneas c), d)

e e) anteriores deberán presentala declaración correspondente nos termos previstos nos artigos 5, 6 ou 7, segundo os casos, do Real decreto 243/1995, do 17 de febreiro, polo que se dictan normas para a xestión do imposto sobre actividades económicas e se regula a delegación de competencias en materia de xestión censual do dito imposto.

h) Modifícase o punto tres da regra 17.ª da instrucción do imposto sobre actividades económicas, aprobada por Real decreto legislativo 1175/1990, do 28 de setembro, que quedará redactado nos seguintes termos:

«Tres. Exacción e distribución de cotas nacionais.

1. A exacción das cotas nacionais levaraa a cabo a delegación provincial da Axencia Estatal de Administración Tributaria no ámbito territorial da cal teña o seu domicilio fiscal o suxeito pasivo.

2. O importe das cotas nacionais distribuirase entre tódolos municipios e as deputacións provinciais de territorio común nos termos seguintes:

A) Do dito importe, excluído o correspondente ás cotas dos servizos de telefonía móbil, o 80 por 100 corresponderalles ós municipios e o 20 por 100 restante ás deputacións provinciais.

B) O 20 por 100 da recadación a que se refire o punto anterior distribuirase entre as deputacións provinciais consonte os criterios seguintes:

a) Unha terceira parte en función da poboación de dereito da provincia, entendida esta como a suma da poboación de dereito de tódolos municipios integrados na demarcación provincial, segundo a definición a que se refire a alínea a) da letra B) do punto dous.2 anterior.

b) Unha terceira parte en función do número de suxeitos pasivos por cota municipal resultante da suma de tódolos que consten nas matrículas dos municipios da provincia correspondentes ó ano de que se trate.

c) Unha terceira parte en función do importe total das cotas de tarifa municipais consignadas nas matrículas dos municipios da provincia correspondentes ó ano de que se trate. Por conseguinte, non se computará o importe que, se é o caso, resulte de aplica-lo coeficiente ou a recarga provincial, regulados, respectivamente, nos artigos 88 e 124 da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais.

C) O 80 por 100 da recadación a que se refire a letra A) anterior deste punto tres.2 distribuirase entre os municipios consonte os mesmos criterios e termos cós establecidos nas alíneas a), b) e c) da letra B) do punto dous.2 anterior desta regra.

D) As cotas correspondentes ós servizos de telefonía móbil distribuiranse consonte os seguintes criterios:

a) O 20 por 100 da recadación distribuirase entre as deputacións provinciais consonte os criterios seguintes:

A parte de cota nacional correspondente ó elemento tributario antenas, en función do número destas con potencia radiada aparente superior a 10 vatios (PAR > 10 w) instaladas nos municipios integrados en cada demarcación provincial e que contén coa licenza municipal correspondente.

A parte de cota nacional correspondente ó elemento tributario abonados, en función da poboación de dereito da provincia, entendida esta como a suma da poboación de dereito de tódolos muni-

cipios integrados na demarcación provincial, segundo a definición a que se refire a alínea a) da letra B) do punto dous.2 anterior.

b) O 80 por 100 restante distribuirase entre os municipios consonte os seguintes criterios:

A parte de cota nacional correspondente ó elemento tributario antenas, en función do número destas con potencia radiada aparente superior a 10 vatios (PAR > 10 w) instaladas nos respectivos termos municipais e que contén coa licenza municipal correspondente.

A parte de cota nacional correspondente ó elemento tributario abonados, en función da poboación de dereito do municipio, entendida esta nos termos sinalados na regra 14.1.D) da presente instrucción.

E) A distribución de cotas a que se refire este punto tres será realizada por acordo do director xeral de Fondos Comunitarios e Financiamento Territorial do Ministerio de Facenda, nos prazos e termos previstos na letra C) do punto dous.2 anterior desta regra.»

i) Modifícanse os puntos seis e sete da regra 17.ª da instrucción do imposto sobre actividades económicas, aprobada polo Real decreto legislativo 1175/1990, do 28 de setembro, que quedarán redactados nos seguintes termos:

«Seis. Fundamentación dos acordos de distribución de cotas provinciais.

Os acordos de distribución de cotas que adopten os delegados provinciais da Axencia Estatal de Administración Tributaria, consonte o disposto na letra C) do punto dous.2 desta regra, deberán fundarse na información que subministre, para tal fin, a Dirección Xeral de Fondos Comunitarios e Financiamento Territorial do Ministerio de Facenda.

Sete. Execución dos acordos de distribución de cotas.

Os acordos de distribución de cotas provinciais e nacionais, a que se refiren os puntos dous.2 e tres.2 desta regra, unha vez adoptados nos prazos sinalados nos ditos preceptos, serán executados pola Dirección Xeral de Fondos Comunitarios e Financiamento Territorial.»

Disposición adicional quinta. Modificación da Lei 21/2001, do 27 de decembro, pola que se regulan as medidas fiscais e administrativas do novo sistema de financiamento das comunidades autónomas de réxime común e cidades con estatuto de autonomía en materia de ITE nacional.

O punto 3 do artigo 15 da Lei 21/2001, do 27 de decembro, pola que se regulan as medidas fiscais e administrativas do novo sistema de financiamento das comunidades autónomas de réxime común e cidades con estatuto de autonomía, queda redactado como segue:

«3. Para estes efectos, o ITE nacional (ITEn) está constituído pola recadación estatal, excluída a susceptible de cesión ás comunidades autónomas, por IRPF, IVE e os impostos especiais de fabricación sobre a cervexa, sobre o viño e as bebidas fermentadas, sobre produtos intermedios, sobre alcohol e as bebidas derivadas, sobre hidrocarburos e sobre elaborados do tabaco.

Por outra parte, o ITE rexional (ITEr) está constituído pola recadación no territorio da comunidade

autónoma, sen exercicio de competencias normativas, por IRPF, IVE e os impostos especiais de fabricación sobre a cervexa, sobre o viño e as bebidas fermentadas, sobre produtos intermedios, sobre alcohol e as bebidas derivadas, sobre hidrocarburos e sobre elaborados do tabaco, cedidos e susceptibles de cesión.»

Disposición adicional sexta. Cámaras de comercio, industria e navegación.

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 3/1993, do 22 de marzo, básica das cámaras oficiais de comercio, industria e navegación:

1. A alínea a) do punto 1 do artigo 12 queda redactada como segue:

«a) Unha exacción do 2 por 100 que se lles esixirá ós obrigados ó pagamento do recurso cameral que estean suxeitos e non exentos do imposto sobre actividades económicas e que se xirará sobre cada unha das cotas municipais, provinciais ou nacionais deste imposto que aqueles deban satisfacer.

As comunidades autónomas con competencia normativa na materia poderán eleva-la alícuota cameral contemplada no presente punto ata que esta alcance o 9 por 100 da base fixada no parágrafo anterior. A recadación orixinada por este incremento será atribuída exclusivamente ás cámaras da respectiva comunidade autónoma na forma que esta determine.

Agás o disposto no parágrafo seguinte, a cota cameral mínima que deberán satisfacer por esta exacción os obrigados ó pagamento dela será de 60 euros por cada cota nacional, provincial e municipal do imposto sobre actividades económicas que lles sexan esixibles. O citado importe actualizarase anualmente de acordo co índice de prezos ó consumo.

Cando unha empresa deba aboar 26 ou máis cotas por esta exacción do recurso cameral a unha mesma cámara, o importe que esta deberá liquidar por cada unha das cotas mínimas será o resultante da aplicación da seguinte escala:

Número de cotas mínimas	Importe por cada cota mínima — Euros
De 1 a 25	60
De 26 a 100	30
Máis de 101	10

As cantidades fixadas para cada tramo aplicaranse ó número de cotas comprendidas nel, con independencia das que deban aboar polas cotas correspondentes ós demais tramos.»

2. O punto 2 do artigo 14 queda redactado como segue:

«2. As liquidacións das exaccións do recurso cameral permanente reguladas nas alíneas a), b) e c) do punto 1 do artigo 12 desta lei serán notificadas polas entidades que teñan encomendada a súa xestión dentro do exercicio seguinte ó do ingreso ou presentación da declaración do correspondente imposto e os obrigados ó pagamento deberán efectualo na forma e prazos previstos para

as liquidacións tributarias que son obxecto de notificación individual.

Finalizado o período de pagamento voluntario, o cobramento das cotas non pagadas será tramitado conforme o procedemento de recadación en vía de constrinximento.»

3. As alíneas b) e c) do artigo 15 quedan redactados como segue:

«b) A porción restante das cotas referentes ós impostos sobre sociedades e sobre a renda das persoas físicas será distribuída entre as cámaras na demarcación das cales existan establecementos, delegacións ou axencias da persoa física ou xurídica consonte os criterios que se establezan, mediante orde do Ministerio de Economía, por proposta do Pleno do Consello Superior de Cámaras, se ben a porción correspondente á cámara do domicilio do empresario social ou individual non poderá ser inferior ó 30 por 100 da cota total do concepto do recurso cameral permanente do que se trate.

c) O produto da exacción cameral xirada sobre as cotas do imposto sobre actividades económicas ingresarase, no prazo máximo dun mes desde que sexan recadadas, nun fondo intercameral para a súa atribución a cada unha das cámaras en función da porcentaxe que represente o número de persoas, naturais e xurídicas, que realicen actividades comerciais, industriais ou navais e teñan o seu domicilio fiscal en cada unha das circunscripcións territoriais de cada cámara respecto ó total das persoas que realicen estas actividades. O Pleno do Consello Superior de Cámaras aprobará as normas de funcionamento deste fondo.»

4. O punto 3 do artigo 16 queda redactado como segue:

«As comunidades autónomas con competencia normativa na materia poderán afectar, total ou parcialmente, a realización das funcións de carácter público administrativo das cámaras, a recadación do concepto do recurso cameral permanente xirado sobre as cotas do imposto de actividades económicas que proceda da elevación das correspondentes alícuotas, por encima do tipo xeral.»

5. O punto 1 do artigo 17 queda redactado como segue:

«1. As administracións tributarias estarán obrigadas a lle facilitar ó Consello Superior e ás cámaras oficiais de comercio, pola súa solicitude, os datos con transcendencia tributaria que resulten necesarios para a xestión das exaccións integradas no recurso cameral permanente.

A referida información só poderá ser utilizada para o fin previsto no parágrafo anterior e unicamente terán acceso a ela os empregados de cada corporación que determine o Pleno. Igualmente, as administracións tributarias están obrigadas a lles entregar ás cámaras e ó seu Consello Superior os datos polo imposto de actividades económicas dos electores de cada cámara que sexan necesarios para a confección do censo accesible ó público a que se refire o punto 1.h) do artigo 2 e o punto 2.d) do artigo 18 desta lei.

O devandito persoal terá, con referencia ós indicados datos, o mesmo deber de sivilo cós funcionarios da Administración tributaria. O incumprimento deste deber constituirá, en todo caso, infracción moi grave.»

Disposición adicional sétima. *Entidades locais canarias.*

A participación nos tributos do Estado das entidades locais canarias regulada no capítulo II desta lei determinarase respectando o establecido no seu peculiar réxime económico e fiscal.

Disposición adicional oitava. *Aplicación temporal no imposto sobre actividades económicas das bonificacións potestativas e da exención contemplada no artigo 83.1.b) da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais.*

1. As bonificacións potestativas previstas para o imposto sobre actividades económicas na Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, serán de aplicación a partir de 1 de xaneiro de 2004.

2. Sen prexuízo do disposto na disposición transitoria sétima desta lei, a exención prevista na alínea b) do punto 1 do artigo 83 da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, só será de aplicación ós suxeitos pasivos que inicien o exercicio da súa actividade a partir do 1 de xaneiro de 2003.

Se a actividade se iniciase no período impositivo 2002, o coeficiente de ponderación aplicable no ano 2003 será o menor dos previstos no cadro que se recolle no artigo 87 da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais.

Disposición adicional novena. *Réxime especial de Ceuta e de Melilla.*

Modifícase o punto 3 do artigo 140 da Lei reguladora das facendas locais, que quedará redactado nos seguintes termos:

«3. A participación de Ceuta e de Melilla nos tributos do Estado determinarase aplicando as normas contidas na sección 2.ª do capítulo III B) do título II desta lei polo que se refire ós municipios. Para estes efectos, o esforzo fiscal a que se refire o artigo 115 ter.1.b) desta lei calcularase tomando en consideración as cotas íntegras dos impostos municipais determinadas antes de aplicala bonificación prevista no punto anterior. Así mesmo, aquela participación determinarase aplicando as normas recollidas na sección 3.ª do capítulo III B) do título III desta lei polo que se refire ás provincias.»

Disposición adicional décima. *Compensacións a favor das entidades locais por perda de ingresos derivada da reforma do imposto sobre actividades económicas.*

1. Coa finalidade de preservar o principio de suficiencia financeira das entidades locais e para dar cobertura á posible mingua de ingresos que aquelas puidesen experimentar como consecuencia da reforma do imposto sobre actividades económicas, o Estado compensará as entidades locais pola perda de recadación deste imposto no ano da súa entrada en vigor.

2. A perda compensable será a expresión da diferenza entre a recadación líquida do ano 2003 e a recadación líquida do ano 2000, entendendo por recadación líquida a recadación tanto do exercicio corrente coma de exercicios cerrados. Para o cálculo da recadación líquida deberánse efectuar os seguintes axustes:

Na recadación líquida non se incluírá a derivada das modificacións incluídas en ordenanzas fiscais que entresen en vigor con posterioridade ó 1 de xaneiro de 1999 que afecten os coeficientes, índices e recargas regulados nos artigos 88, 89 e 124 da Lei 39/1998, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, na redacción anterior á entrada en vigor desta lei, ou que establezan, conforme o regulado no citado artigo 88 segundo a

redacción dada polo artigo 25 desta lei, un coeficiente inferior ó que resulte de multiplicar, en cada caso, o coeficiente e o índice vixentes con anterioridade ó 1 de xaneiro de 1999 que vaian substituír.

Así mesmo, a recadación líquida do ano 2003 non incluírá a derivada da distribución da cota nacional establecida no epígrafe 761.2 «Servicio de telefonía móbil» pola disposición adicional cuarta «Tarifas e instrucción do imposto sobre actividades económicas» desta lei.

3. O importe da dita compensación, minorado na recadación líquida do epígrafe 761.2 «Servicio de telefonía móbil», segundo a distribución da cota nacional que se efectúe entre as entidades locais, consolidarase no modelo de participación delas nos tributos do Estado definido nos artigos 39 e 40 desta lei, de acordo coas seguintes regras:

Aquelas entidades locais ás que se lles cede unha porcentaxe do rendemento de determinados tributos estatais verán incrementada a súa participación no Fondo Complementario de Financiamento do ano 2004, definido nos artigos 114 bis e 126 bis da Lei 39/1998, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, segundo a redacción dada polos artigos 39 e 40 desta lei, no importe da compensación que se lle recoñeza a cada entidade.

A participación total no ano base dos municipios ós que non se lles cede unha porcentaxe do rendemento de determinados tributos estatais, definida no artigo 115 bis da Lei 39/1998, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, segundo a redacción dada polo artigo 39 desta lei, incrementarase no importe da suma das compensacións que se lles recoñezan ós ditos municipios. De acordo coas condicións do artigo 115 ter, en ningún caso o financiamento que perciba cada municipio no futuro poderá ser inferior ó que resulte, en termos brutos, da liquidación definitiva do ano 2003 incrementada na compensación que se lle recoñeza pola aplicación desta disposición adicional.

4. No último trimestre do ano 2003 efectuaranse anticipos á conta da previsible mingua de recadación. O Ministerio de Facenda calculará os ditos importes tomando como base a matrícula do imposto do ano 2000 e un avance da matrícula do ano 2003, considerando os contribuíntes susceptibles de seren declarados exentos, os coeficientes, índices e recargas aplicables sobre as cotas mínimas da tarifa do imposto e os axustes recollidos no punto 2 desta disposición adicional.

5. Durante o ano 2004 o Ministerio de Facenda, tomando como base os importes certificados polo interventor local ou, se é o caso, polo órgano competente que teña atribuída a xestión recadadora deste tributo, axustados segundo os criterios do punto 2 desta disposición adicional, procederá a calcula-lo importe da compensación definitiva de cada entidade local e efectuará a liquidación dos anticipos á conta.

Para estes efectos, o Ministerio de Facenda poderá fixar prazos preclusivos de remisión da información que se precise tanto para o cálculo das entregas á conta como da liquidación definitiva. Entenderase que as entidades locais que incumpran este prazo renuncian á percepción do anticipo á conta ou da propia compensación.

6. A Lei de orzamentos xerais do Estado para o ano 2004 determinará o procedemento de cancelación, con cargo á participación dos entes locais nos tributos do Estado, dos saldos debedores resultantes da liquidación das entregas á conta.

7. O Ministerio de Facenda, a través da Dirección Xeral de Fondos Comunitarios e Financiamento Territorial, poderá realiza-las actuacións e comprobacións necesarias para a xestión e pagamento destas compen-

sacións, podendo dicta-las instrucións precisas para o efecto e fixar procedementos normalizados de transmisión da información tributaria e orzamentaria relativa ó imposto sobre actividades económicas.

Disposición adicional décimo primeira. *Modificación da Lei 19/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre o patrimonio.*

Con efectos desde o 1 de xaneiro de 2003 modifícase o punto dous do artigo 4.oitavo da Lei 19/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre o patrimonio, que quedará redactado nos seguintes termos:

«Dous. As participacións en entidades, con ou sen cotización en mercados organizados, sempre que concorran as condicións seguintes:

a) Que a entidade non teña por actividade principal a xestión dun patrimonio mobiliario ou inmobiliario. Entenderase que unha entidade non xestiona un patrimonio mobiliario ou inmobiliario e que, polo tanto, realiza unha actividade empresarial cando, por aplicación do establecido no artigo 75 da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades, a dita entidade non reúna as condicións para considerar que máis da metade do seu activo está constituído por valores ou é de mera tenza de bens.

b) Que, cando a entidade revista a forma societaria, non concorran os supostos establecidos no artigo 75 da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades.

c) Que a participación do suxeito pasivo no capital da entidade sexa polo menos do 5 por 100, computado de forma individual, ou do 20 por 100 conxuntamente co seu cónxuxe, ascendentes, descendentes ou colaterais de segundo grao, xa teña a súa orixe o parentesco na consanguinidade, na afinidade ou na adopción.

d) Que o suxeito pasivo exerza efectivamente funcións de dirección na entidade, percibindo por iso unha remuneración que represente máis do 50 por 100 da totalidade dos rendementos empresariais, profesionais e de traballo persoal.

Para efectos do cálculo anterior, non se computarán entre os rendementos empresariais, profesionais e de traballo persoal, os rendementos da actividade empresarial á que se refire o número 1 deste punto.

Cando a participación na entidade sexa conxunta con algunha ou algunhas das persoas ás que se refire a letra anterior, as funcións de dirección e as remuneracións derivadas dela deberán cumprirse polo menos nunha das persoas do grupo do parentesco, sen prexuízo de que todas elas teñan dereito á exención.

A exención só alcanzará o valor das participacións, determinado conforme as regras que se establecen no artigo 16.un desta lei, na parte que corresponda á proporción existente entre os activos necesarios para o exercicio da actividade empresarial ou profesional, minorados no importe das débedas derivadas dela, e o valor do patrimonio neto da entidade.»

Disposición adicional décimo segunda. *Modificación de aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias.*

Modifícase o número 2 do artigo 67 da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias, que quedará redactado como segue:

«Para os efectos do arbitrio sobre importacións e entregas de mercancías en Canarias enténdese por tal o seguinte:

1.º Entrega de bens, a transmisión do poder de disposición sobre bens mobles corporais. Considéranse bens mobles corporais o gas, a electricidade, a calor e as demais formas de enerxía. Non teñen a condición de entregas de bens as execucións de obra que teñan por obxecto a construción ou rehabilitación de bens mobles.

2.º Empresario, a persoa ou entidade que realice habitualmente actividades empresariais. Son actividades empresariais as que implican ordenación por conta propia de factores de produción materiais ou humanos, ou dun deles, coa finalidade de intervir na produción ou distribución de bens ou servizos. As sociedades mercantís reputaranse en todo caso empresarios.

3.º Producción empresarial de bens, a realización de actividades extractivas, agrícolas, gandeiras, forestais, pesqueiras, industriais e outras análagas.

4.º Importación, a entrada definitiva ou temporal dos bens mobles corporais no ámbito territorial das illas Canarias, calquera que sexa a súa procedencia, o fin a que se destinen ou a condición do importador.

Sen prexuízo do previsto no número anterior, considérase tamén importación:

a) A autorización para o consumo nas illas Canarias dos bens que regulamentariamente se encontren en calquera dos réximes especiais a que se refire o artigo 10 desta lei, así como en zonas e depósitos francos. Producirase tamén o feito imponible importación de bens nos supostos de incumprimento dos requisitos establecidos para a concesión dos réximes a que se refire o parágrafo anterior.

b) A desafectación dos obxectos incorporados ós buques e aeronaves ós que se refiren os números 2 e 4 do artigo 71 desta lei, cando a produción de tales obxectos estivese exenta do arbitrio conforme o disposto nos números 3 e 5 do mesmo artigo.

c) As adquisicións realizadas nas illas Canarias dos bens dos que a produción ou importación previas se beneficiasen das exencións relativas ós réximes diplomático, consular ou dos organismos internacionais. O disposto nas letras b) e c) anteriores non será de aplicación despois de transcorridos quince anos desde a realización das importacións ou producións exentas a que se refiren as ditas letras.»

Disposición transitoria primeira. *Tributación dos bens inmoables de características especiais.*

Os bens inmoables de características especiais que á entrada en vigor da presente lei estean inscritos no catastro inmobiliario consonte a súa anterior natureza, manterán ata o 31 de decembro de 2005 a redución na base imponible que tiveran consonte a normativa anterior, e seranlles de aplicación os tipos de gravame do imposto sobre bens inmoables previstos para os ditos bens nesta lei. Os restantes bens inmoables de características especiais empezarán a tributar no imposto sobre bens inmoables o día un de xaneiro do ano inmediatamente posterior ó da súa inscrición no catastro inmobiliario.

Disposición transitoria segunda. *Base liquidable dos bens inmobles rústicos.*

O establecido nesta lei respecto á fixación da base liquidable do imposto sobre bens inmobles queda en suspenso respecto ós bens inmobles rústicos ata que mediante lei se estableza a data da súa aplicación.

Disposición transitoria terceira. *Beneficios fiscais no imposto sobre bens inmobles.*

1. Os beneficios fiscais no imposto sobre bens inmobles recoñecidos á entrada en vigor desta lei cuns supostos de gozo que se encontren recollidos nela, manteranse sen que, en caso de que teñan carácter rogado, sexa necesaria a súa solicitude. Manteranse ata a data da súa extinción aqueles beneficios fiscais recoñecidos no dito imposto cuns supostos de gozo que non se recollen na presente lei, con excepción da exención prevista na alínea k) do artigo 64 da Lei reguladora das facendas locais, na súa redacción anterior a esta lei, que queda extinguida á súa entrada en vigor.

2. Os concellos que á entrada en vigor da presente lei viñesen aplicando a bonificación establecida no artigo 74.5 da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, na redacción que lle proporcionou a Lei 14/2000, do 29 de decembro, de medidas fiscais, administrativas e da orde social, poderán continuar aplicando a dita bonificación ata a data que determine a respectiva ordenanza fiscal.

3. Ata o momento en que adquiran efectividade os valores catastrais determinados mediante a aplicación de ponencias de valores totais ou especiais aprobadas de conformidade co disposto nas normas reguladoras do catastro inmobiliario, manteñen a súa vixencia os artigos segundo, terceiro, cuarto, quinto e sexto da Lei 53/1997, do 27 de novembro, pola que se modifica parcialmente a Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, e establécese unha redución na base imponible do imposto sobre bens inmobles, así como o artigo 69.3 da citada lei reguladora das facendas locais, na súa redacción anterior á presente lei, respecto ós inmobles rústicos, urbanos e de características especiais situados en municipios nos que se viñese aplicando a dita redución.

Disposición transitoria cuarta. *Procedementos en tramitación.*

Os procedementos iniciados antes da entrada en vigor da presente lei non lles será de aplicación esta, e rexeranse pola normativa anterior.

Disposición transitoria quinta. *Ordenanzas fiscais e prazos de aprobación do tipo de gravame do imposto sobre bens inmobles e das ponencias de valores, de notificación de valores catastrais e de entrega dos padróns catastrais.*

1. Con efectos exclusivos para o exercicio de 2003, os concellos que decidan aplicar, en uso da súa capacidade normativa, as modificacións establecidas nesta lei nos tributos periódicos con devengo o 1 de xaneiro do dito ano deberán aproba-lo texto definitivo das novas ordenanzas fiscais e publicalas no boletín oficial correspondente, todo iso consonte o disposto no artigo 17 da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, antes do 1 de abril de 2003.

No suposto de que para o imposto sobre bens inmobles non se faga uso da autorización contida no parágrafo anterior, o tipo de gravame aplicable ós bens inmobles de características especiais será o correspondente ós bens inmobles urbanos.

2. Con vixencia exclusiva para o exercicio 2003, o prazo xeral establecido na presente lei para aproba-los tipos de gravame do imposto sobre bens inmobles amplíase ata o 31 de outubro de 2003 naqueles municipios afectados por procedementos de valoración colectiva que deban producir efecto o 1 de xaneiro de 2004. Dos correspondentes acordos daráselle traslado á Dirección Xeral do Catastro dentro do dito prazo.

Así mesmo, e en relación cos indicados municipios, amplíase tamén ata o 31 de outubro de 2003 o prazo para a publicación das ponencias de valores e ata o 1 de marzo do ano 2004 o prazo para a notificación individual dos valores catastrais resultantes, sen prexuízo da súa efectividade no ano 2004.

Nestes municipios a entrega do correspondente padrón catastral poderase adiar ata o día 1 de maio do ano 2004.

Disposición transitoria sexta. *Determinación da base liquidable do imposto sobre bens inmobles.*

Durante os exercicios 2003 e 2004, a determinación da base liquidable do imposto sobre bens inmobles, atribuída ós concellos no punto 3 do artigo 78 da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, será realizada pola Dirección Xeral do Catastro, agás que o concello lle comunique ó dito centro directivo que a indicada competencia será exercida por el. Esta comunicación deberá facerse antes de que finalice o mes de febreiro de cada un dos indicados anos.

Disposición transitoria sétima. *Bonificacións por inicio de actividade no imposto sobre actividades económicas.*

En relación cos suxeitos pasivos do imposto sobre actividades económicas respecto dos cales, á entrada en vigor desta lei, non estando exentos do pagamento do imposto consonte o disposto nela, se estivesen aplicando as bonificacións na cota por inicio de actividade anteriormente reguladas na nota común 2.ª á sección primeira e na nota común 1.ª á sección segunda, das tarifas aprobadas polo Real decreto lexislativo 1175/1990, do 28 de setembro, continuarán aplicándose as ditas bonificacións, nos termos previstos nas citadas notas comúns, ata a finalización do correspondente período de aplicación da bonificación.

Disposición transitoria oitava. *Exencións no imposto sobre vehículos de tracción mecánica derivadas do artigo 94 da Lei 39/1988, do 28 de decembro, na súa redacción anterior.*

Os vehículos que con anterioridade á entrada en vigor desta lei, resultando exentos do imposto sobre vehículos de tracción mecánica por aplicación da anterior redacción do artigo 94.1.d) da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais, non cumbran os requisitos fixados para a exención na nova redacción dada por esta lei ó dito precepto, continuarán tendo dereito á aplicación da exención prevista na redacción anterior do citado precepto, en tanto o vehículo manteña os requisitos fixados nela para tal exención.

Disposición transitoria novena. *Cámaras de comercio, industria e navegación.*

Os obrigados ó pagamento do recurso cameral que estean suxeitos e non exentos do imposto sobre actividades económicas liquidaráselles, no exercicio 2003, a exacción da alínea a) do punto 1 do artigo 12 da

Lei 3/1993, do 22 de marzo, a que se refire a disposición adicional sexta desta lei, tomando como base as cotas do imposto sobre actividades económicas devengadas no ano anterior correspondentes á cota de tarifa sen incluí-lo elemento de superficie.

Os obrigados ó pagamento do recurso que estean exentos do citado imposto non se lles esixirán as cotas desta exacción que se devengasen no ano 2002 de conformidade coa normativa anterior.

As modificacións introducidas por esta lei na alínea a) do punto 1 do artigo 12 da Lei 3/1993, do 22 de marzo, non afectarán o dereito das cámaras de seguir esixindo, consonte a lexislación anteriormente vixente, as cotas non prescritas desta exacción, liquidadas ou que deberon ser liquidadas sobre as cotas do imposto sobre actividades económicas dos exercicios 2001 e anteriores.

Disposición transitoria décima. *Tipos de gravame do imposto sobre bens inmobles por usos.*

Entrementres non se aproben as novas normas regulamentarias en materia de valoración catastral, a diferenciación de tipos de gravame por usos no imposto sobre bens inmobles prevista nesta lei realizarase atendendo ós establecidos no cadro de coeficientes do valor das construcións recollido na norma 20 do anexo ó Real decreto 1020/1993, do 25 de xuño, polo que se aproban as normas técnicas de valoración e o cadro marco de valores do solo e das construcións para determinar o valor catastral dos bens inmobles de natureza urbana, tendo en conta as seguintes especialidades:

1. Cando os inmobles teñan atribuídos varios usos, as normas para a identificación do uso da edificación ou dependencia principal serán as seguintes:

a) Ós inmobles non sometidos ó réxime de propiedade horizontal que estean integrados por varias edificacións ou dependencias asignaráselle-lo uso residencial cando a suma das superficies deste uso represente polo menos o 20 por 100 da superficie total construída do inmovible, unha vez descontada a destinada a prazas de estacionamento; noutro caso, asignarase o uso de maior superficie, descontada, así mesmo, a destinada a prazas de estacionamento. Neste último suposto, se coincidisen varios usos coa mesma superficie, atenderase á seguinte orde de prevalencia: residencial, oficinas, comercial, espectáculos, ocio e hostalería, industrial, almacén-estacionamento, sanidade e beneficencia, deportes, cultural e relixioso e edificio singular.

b) Nos inmobles sometidos a réxime de propiedade horizontal, cando varios elementos privativos formen parte dun único ben inmovible, a dependencia principal será a destinada a uso residencial. Se ningunha delas tivera este uso, atenderase á prevalencia citada na alínea a).

2. Para a identificación do uso das edificacións ou dependencias que teñan a consideración de ben inmovible seguiranse as seguintes regras:

a) Os garaxes e rochos que se sitúen en edificios de uso residencial, así como os edificios destinados exclusivamente a garaxes e estacionamentos, terán asignado o uso almacén-estacionamento.

b) Os bares musicais, salas de festas, discotecas, cines, teatros, restaurantes, bares e cafeterías situados en locais comerciais en edificios destinados a outros usos, así como os locais comerciais en estrutura, terán asignado o uso comercial.

c) Os «cámpings» terán asignado o uso ocio e hostalería.

d) Os campos de golf terán asignado o uso deportivo.

e) Os silos e depósitos para sólidos, líquidos e gases terán asignado o uso industrial.

f) Os edificios ou inmobles monumentais e ambientais ou típicos clasificaranse no uso correspondente á actividade que neles se desenvolva.

g) As obras de urbanización e as obras de xardinería non se considerarán, para estes efectos, construcións.

Disposición transitoria décimo primeira. *Notificacións.*

Con efectos exclusivos para o ano 2003, as alteracións que experimenten os elementos determinantes das débedas tributarias de cobramento periódico por recibo, como consecuencia das modificacións introducidas pola presente lei ou polas ordenanzas fiscais, notificaranse colectivamente mediante edicto, non sendo necesaria a súa notificación individual.

Disposición transitoria décimo segunda. *Xestión censual e inspección do imposto sobre actividades económicas.*

1. As entidades que, de acordo co artigo 22 do Real decreto 243/1995, do 17 de febreiro, polo que se dictan normas para a xestión do imposto sobre actividades económicas e se regula a delegación de competencias en materia de xestión censual do dito imposto, poidan solicita-la delegación de competencias en materia de xestión censual e que desexen asumir-la dita competencia en 2003, deberán adopta-lo oportuno acordo e presenta-la correspondente solicitude ante o Departamento de Xestión Tributaria da Axencia Estatal de Administración Tributaria antes do 15 de abril de 2003.

A solicitude deberase presentar mesmo nos casos en que a entidade teña asumida a competencia citada en 2002, entendéndose noutro caso que se renuncia, con efectos do 1 de xullo de 2003, ó exercicio por delegación da dita competencia. As entidades poderán solicita-la delegación da xestión censual mesmo cando non asumisen por delegación en exercicios anteriores a inspección do imposto, sempre que para 2003 soliciten tamén a delegación da inspección.

A orde do ministro de Facenda que conceda a delegación da xestión censual para 2003 publicarase no «Boletín Oficial del Estado» antes do 1 de xullo de 2003. Entrementres non se publique a orde citada a xestión censual do imposto continuaraa exercendo a entidade que exerce efectivamente a dita competencia en 2002.

2. A delegación da inspección para 2003 solicitarase no prazo establecido no punto anterior ó Departamento de Inspección Financeira e Tributaria da Axencia Estatal de Administración Tributaria, sen que neste caso sexa necesario presentar unha nova solicitude cando xa se exerce a dita competencia por delegación en 2002. O mesmo prazo se aplicará se se desexa renunciar ó exercicio da competencia por delegación en 2003.

A orde do ministro de Facenda que conceda a delegación da inspección publicarase no «Boletín Oficial del Estado» antes do 1 de xullo de 2003.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

1. A partir da data de entrada en vigor desta lei, quedan derogadas as normas seguintes:

a) Disposicións adicionais segunda e cuarta e disposicións transitorias segunda, puntos 2, 3, 4 e 5, e décimo primeira, en canto se refire á aplicación do imposto sobre bens inmobles, da Lei 39/1988, do 28 de decembro, reguladora das facendas locais.

b) A nota común 2.ª á sección primeira das tarifas do imposto sobre actividades económicas, aprobadas por Real decreto legislativo 1175/1990, do 28 de setembro, polo que se aproban as tarifas e a instrucción do imposto sobre actividades económicas.

c) A nota común 1.ª á sección segunda das tarifas do imposto sobre actividades económicas, aprobadas polo Real decreto legislativo 1175/1990, do 28 de setembro, polo que se aproban as tarifas e a instrucción do imposto sobre actividades económicas.

Así mesmo, quedan derogadas cantas outras normas se opoñan, contradigan ou resulten incompatibles cos preceptos desta lei.

2. O disposto na alínea a) do punto anterior enténdese sen prexuízo do previsto nas disposicións transitorias desta lei.

Disposición derradeira primeira. *Desenvolvemento da lei.*

1. Facúltase o Goberno para dictar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e execución desta lei.

2. En particular, facúltase o Goberno para dictar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e aplicación das tarifas e instrucción do imposto sobre actividades económicas.

3. Facúltase o ministro de Facenda para aproba-los modelos de comunicación para efectos da aplicación da exención no imposto sobre actividades económicas determinada en función do importe neto da cifra de negocios do suxeito pasivo e da aplicación do coeficiente de ponderación dela, así como para determina-los prazos e a forma de presentación das comunicacións e os supostos nos cales non será necesaria a dita presentación.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

1. Esta lei entrará en vigor o día 1 de xaneiro de 2003.

2. O modelo de financiamento das entidades locais descrito nos artigos cuadraxésimo primeiro e cuadraxésimo terceiro desta lei entrará en vigor o 1 de xaneiro de 2004 e será obxecto de desenvolvemento anual polas leis de orzamentos xerais do Estado, de conformidade coas directrices recollidas nesta lei.

Por tanto,
Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 27 de decembro de 2002.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

MINISTERIO DE FOMENTO

25287 REAL DECRETO 1422/2002, do 27 de decembro, polo que se modifica o Real decreto 1032/1999, do 18 de xuño, polo que se determinan as normas de seguridade que deben cumprir-los buques pesqueiros de eslora igual ou superior a 24 metros. («BOE» 311, do 28-12-2002.)

O Real decreto 1032/1999, do 18 de xuño, polo que se determinan as normas de seguridade que deben

cumprir-los buques pesqueiros de eslora igual ou superior a 24 metros, incorporou ó ordenamento xurídico español a Directiva 97/70/CE, do Consello, así como a súa modificación, efectuada pola Directiva 99/19/CE, do 18 de marzo de 1999.

Con posterioridade, e co obxecto de modifica-la Directiva 97/70/CE, aprobouse a Directiva 2002/35/CE, da Comisión, do 25 de abril, modificación que consiste unicamente na substitución do anexo I da citada Directiva 97/70.

Este real decreto ten por obxecto, precisamente, incorporar ó noso ordenamento xurídico a Directiva 2002/35/CE, a cal, como se acaba de dicir, limítase a substituí-lo anexo I da Directiva 97/70 por outro novo, coa finalidade de harmonizar, en certos supostos, criterios interpretativos que ata agora se deixaran á discrecionalidade dos estados membros, introducindo os oportunos cambios no Real decreto 1032/1999, que queda subsistente.

Na súa virtude, por proposta do ministro de Fomento, co informe favorable do Ministerio de Agricultura, Pesca e Alimentación, de acordo co Consello de Estado e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 27 de decembro de 2002,

DISPONGO:

Artigo único. *Modificación do anexo I do Real decreto 1032/1999.*

O anexo I do Real decreto 1032/1999, do 18 de xuño, polo que se determinan as normas de seguridade que deben cumprir-los buques pesqueiros de eslora igual ou superior a 24 metros, substitúese polo que se insire neste real decreto.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Quedan derogadas cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ó disposto neste real decreto.

Disposición derradeira primeira. *Habilitación normativa.*

Facúltase o ministro de Fomento para dicta-las disposicións que sexan necesarias para o desenvolvemento e execución deste real decreto.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Este real decreto entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación non «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 27 de decembro de 2002.

JUAN CARLOS R.

O ministro de Fomento,
FRANCISCO ÁLVAREZ-CASCOS FERNÁNDEZ

ANEXO I

Para efectos deste anexo entenderase por «buque de pesca construído a partir do 1 de xaneiro de 2003» todo buque de pesca no que concorran algunhas das seguintes circunstancias:

a) Que se contratase a súa construción ou algunha transformación importante a partir do 1 de xaneiro de 2003, ou ben que se realizase o dito contrato de construción ou de transformación importante antes do 1 de xaneiro de 2003 e a entrega se produza transcorridos, alomenos, tres anos a partir desa data.